

zpra vo daj

Čechů a Slováků ve Švýcarsku
Slovákov a Čechov vo Švajčiarsku

57. ročník
6/2024

cena: 5 CHF

**Kulatiny v Oetzu
V posteli na sáních
On ji propíchl!
Den v paralaléním světě**

SSČS
Svaz spolků
Čechů a Slováků ve Švýcarsku

ZSČS
Zväz spolkov
Čechov a Slovákov vo Švajčiarsku

VVTS
Verband der Vereine
der Tschechen und Slowaken
in der Schweiz
UATS
Union des associations
des Tchèques et Slovaques en Suisse

Zuzák Advokáti

Zuzak Rechtsanwälte AG

- Mezinárodní tým švýcarských, českých a slovenských právníků
- Právní poradenství pro firmy i soukromé osoby
- Švýcarské, české, slovenské právo a právo Evropské Unie

Curych - Praha - Bratislava

Curych: info@zuzak.ch

+41 44 215 35 50

www.zuzak.ch

Praha: info@zuzak.cz

+420 727 866 373

www.zuzak.cz

Bratislava: info@zuzak.sk

+421 944 112 233

www.zuzak.sk

Cerven

Svatební cesty

OBSAH

Slovo redakce	3	Oetz - víkend plný zábavy...	
Dějiny a současnost		<i>Michaela Bocek Gilden</i>	28
Nepodceňujme hrozbu radikálního islamismu		Čtení na volnou chvíli	
<i>Tomáš Zdechovský</i>	4	Juříček	
Výstava v Paříži - hrdinovia neba		<i>Radek Eger</i>	30
<i>Eleonora Junod-Micatok</i>	6	Přítel vrah?	
Ještě jeden pohovor		<i>Jaroslav Čáp</i>	33
<i>Nika Schmalz</i>	8	Nevěřte sympatickým neznámým	
Zaznamenali jsme pro vás		<i>Veronika Velacká</i>	37
České školství se učí od Švýcarů		Výlet do paralelního světa	
<i>ToM</i>	11	<i>T. Goeseová</i>	39
Vzpomínky		Reklamní sdělení	42
Čas kladiva		Opustili nás	
<i>Jan Hlach</i>	12	Růžena Dusilová	43
Zbytečné přijímačky <i>ToM</i>	18	Poradna	
Grami		Nájem nemovitosti v případě požáru	44
<i>Milan Cimburek</i>	21	Kalendář	46
Novodobé dějiny: klima trochu jinak		Jak si objednat Zpravodaj	47
<i>Ivan Valíček</i>	23		
Z činnosti spolků			
Oetz - 50. výročí sokolských stretnutí			
<i>Anna Fridrich</i>	25		

Web Svazu spolků v novém kabátě

V době, kdy čtete tyto řádky, vypadá web Svazu spolků úplně jinak. Koncem minulého roku oznámil Swisscom, že k 31.5.2024 ukončuje službu jako poskytovatel (webhosting, tj. provozování webových stránek a s nimi souvisejících mailových adres) a také jako registrář jména (svaz-spolku.ch). Bylo nutné najít co nejrychleji nového poskytovatele a registráře a přestěhovat nebo nově udělat web a zamezit ztrátě mailových adres a hlavně jména. Výpověď přišla na mou adresu, protože od roku 2007 vytvářím a aktualizuji web SSCS, takže jsem vedena jakožto administrátorka. Na schůzi výboru převzala tento úkol nová generace. Když píšete tyto řádky, zbývá našemu webu, který po těch sedmnácti letech, co ho znáte, chodí už mezi tím ve starém, záplatovaném kabátě, jen pár dní "života". Když tyto řádky čtete, vypadá tedy už web Svazu spolků úplně jinak – těším se na něj, já jsem předala žezlo do mladších rukou a doporučela jsem se do penze.
Helena Springinsfeld

Milé čtenářky, milí čtenáři,

během tohoto roku prochází Svaz spolků podstatnými změnami. Jak jsme již dříve oznámili, představenstvo ještě z doby generace posrpnových exulantů bylo z velké části nahrazeno generací mladší. K tomu časově pasuje oznámení dlouholetého poskytovatele našeho webu, společnosti Swisscom, že ruší své služby. Svaz byl tedy nucen si najít nového poskytovatele, takže, jak píše jednatelka Helena Springinsfeld na protější straně, i web Svazu dnes vypadá zcela jinak. Změny čekají nepochybně i Zpravodaj. Rok 2024 je tedy milníkem v mnohém smyslu.

K obsahu tohoto čísla Zpravodaje:

Nejpozději od promítání filmu „Modrý svět“ vědí mnozí nejen pamětníci, že v britském královském vojenském letectvu se vyznamenalo mnoho Čechoslováků. Méně známo je, že i ve francouzské armádě sloužili mnozí českoslovenští letci. O nich uspořádalo české velvyslanectví v Paříži krátkou výstavu, kterou navštívila i Eleonora Junod-Mičátek (str. 6).

V dalším pokračování o svých učednických letech, která musel absolvovat, protože jako syn velezrádců nesměl studovat, vypráví Jan Hlach, jak se po čase vrátil do Písku a jaké překvapení tam na něj čekalo, které mělo změnit jeho osud, a jak s otcem po vyslechnutí zpráv z Moskvy při bouřce marně doufali, že se blýská na „lepší časy“ (str. 12).

Už 50 let se každý rok v květnu koná na památku tragického úmrtí zakladatele Sokola Miroslava Tyrše v rakouském městečku Oetz tradiční setkání sokolských jednot z několika zemí. Letos byly tyto „kulatiny“ obzvlášť velkolepé s mnohými účastníky. O tom, jaká tam panovala nálada se dočtete v reportáži od Anny Fridrich a Michaela Bocek Gilden (str. 25 a 28).

Jsou případy, kdy i velice klidný člověk se dokáže i kvůli hlouposti rozčítit, když se něco neděje přesně podle jeho představ – třeba i na nejlepšího přítele nebo na vlastní manželku. S takovou situací se setkal Jaroslav Čáp, když mu jeden kamarád telefonicky oznámil, že došlo k nejhoršímu. Co dělat? Zavolat záchranku nebo policii? Jak vše dopadlo, dozvíte se na str. 33.

Když sníme, ocitáme se často v podivných neznámých světech, o kterých jsme nikdy netušili, že by mohly existovat. Když se probudíme, ocitneme se zase v syrové skutečnosti a sen zmizí. Ovšem to, co se přihodilo známým T. Goeseové, sen nebyl: ocitli se během procházky z ničeho nic v paralelním světě a v jiném časoprostoru. Popis jejich zkušenosti najdete na str. 39.

Příjemný začátek léta Vám všem přeje

Tomáš Mertl, redaktor

Nepodceňujme hrozbu radikálního islamismu

Demonstrace za „chalífát“

Nedávná demonstrace za chalífát v Hamburku vzbudila oprávněnou pozornost nejen v Německu, ale třeba také u nás v Česku. Nikoho by to nemělo vůbec překvapovat. Účast o něco málo více než 1000 lidí sice nepůsobí jako příliš velké číslo. Znepokojovat by nás ale měla skutečnost, že šlo o povolenou (!) veřejnou akci lidí netajících se nijak tím, že by nejradyji nahradili demokracii islámskou náboženskou vládou.

Ostatně o tom svědčily i transparenty některých účastníků hlásající, že „řešením je chalífát“ a (Německo je) „diktaturou hodnot.“

Islamismus a hip hop

Navíc nejde o žádnou izolovanou událost, která by přišla jako blesk z čistého nebe. Jedná se o součást širšího fenoménu tzv. pop islamistů. Za demonstrací stála skupina *Muslim Interaktiv*.

Ta je již dobře známa tajným službám a má blízko k zakázané islamistické organizaci *Hizb ut-Tahrir*. Její nebezpečnost spočívá v tom, že dokáže velmi účinným způsobem cílit na

mladé muslimy. Dobře užívá sociální platformy, jako je Instagram či TikTok k šíření extrémních islamistických postojů.

Pomáhá jí i schopnost naroubovat na radikální islamismus hip-hopovou kulturu. Vlastně nejde o nic nového. Také teroristická skupina Islámský stát získávala přívržence prostřednictvím rapových písní s islamistickou tematikou.

Vůdčí osobností student pedagogiky

Přední postavou skupiny *Muslim Interaktiv* je student učitelství a influencer Joe Adade Boateng, jenž si říká též Raheem Boateng. Na první pohled působí jako jeden z mnoha „gangsta rapperů“ ze sídliště. Svou skupinu prezentuje jako organizaci pro vzdělávací osvětu. Zdání ale klame.

Raheem Boateng není žádným obyčejným rapperem nebo dokonce streetworkerem pracujícím s problémovou mládeží. Coby radikální islamista otevřeně vystupuje vůči Západu, který považuje za beznadějně zkažený.

Obviňuje jej z pronásledování a tyranizování muslimů a velmi vstřícnou německou integrační politiku nazývá „asimilačním terorismem.“ Jako alternativu k západnímu zřízení staví chalífát a zavedení práva šaría.

Nic z toho jemu ani jeho příznivcům nebrání v užívání statusových symbolů západního světa (např. drahá sportovní auta či hip-hopový styl oblékání), které vystavují otevřeně na odív.

Hrozba pro demokracii

Kauza s demonstrací radikálních islamistů měla mimochodem i dost nepříjemnou dohru. Členka vysílací rady veřejnoprávní stanice *Hessischer Rundfunk* Khola Maryam Hübschová, zastupující muslimy, se v diskusním pořadu *Hart aber fair* („Tvrdě, ale fě-

Už v roce 2006 demonstrovali muslimové v Kodani za zřízení kalifátu.
User EPO, Wikipedia

rově“) na ARD zdráhala demonstraci jednoznačně odsoudit.

Přitom nemůže být pochyb o tom, že se jedná o nebezpečí, které prostě nelze přehlížet. Vlajky, symboly a hesla islamistických organizací jsou stejně nebezpečné jako propagace nacismu. To, že v Hamburku policie nezasáhla, považuji za obrovskou chybu, která se jim brzo vrátí jako bumerang.

Naprostě nemístná je také bagatelizace demonstrace a tvrzení, že se ve skutečnosti vlastně nic nestalo. Jiné extremistické a antisystémové organizace se obvykle snaží svoje cíle spíše skrývat. Tito islamisté ale zcela otevřeně volali po svržení demokracie a potlačení základních svobod.

Podceňovat toto nebezpečí nebo dokonce zesměšňovat lidi s obavami znamená přímo nahrávat na smeč populistům. Všichni představitelé demokratických stran v celé Evropě, kteří tak ještě neučinili, by si to ve vlastním zájmu konečně měli velmi rychle uvědomit.

Tomáš Zdechovský

Výstava v Paříži – Hrdinovia neba – dejiny československých letcov 1938-1945

Keď si 29. septembra 1938 nacistické Nemecko osvojilo Sudety a 15. marca nemecká armáda (po konferencii v Mnichove) okupovala Česko a Moravu, Slovensko si zachovalo vlastný štát pripútaný k Nemecku. Po rozpadnutí Československa prestali lietať všetky lietadlá, či už civilné alebo vojenské. Keďže letci nemali čo robiť, snažila sa sa ich nemecká « Luftwaffe » získať na svoju stranu. Ale letci sa už rozhodli inak, nechceli sa podrobiť, ale sa rozhodli opustiť vlasť a bojovať inde. Pri opustení Československa letci vedeli, že keď by ich chytili, boli by buď odsúdení na smrť alebo by ich deportovali. Veľký

počet utiekol do Poľska ešte pred 1. septembrom. Poliaci ich však nechceli, už mali dosť napätý vzťah s nacistickým Nemeckom.

200 letcov utieklo teda ďalej cez Gdansk na lodi do Calais. Druhá skupina utiekla po takzvanej « balkánskej ceste » smerom Marseille. Vo Francii im zostala jediná možnosť - nastúpiť do cudzineckej légie. Museli podpísať zmluvu na päť rokov a tak sa stali normálnymi vojakmi bez akýchkoľvek uprednostnení, aj keď väčšina z nich bola dôstojníci

alebo poddôstojníci.

Keď začiatkom septembra 1939 Francúzsko vstúpilo do vojny s Nemeckom, boli československí letci a ich mechanici (na každé lietadlo s pilotom treba rátať troch mechanikov) srdečne prijatí ich francúzskymi kolegami. Vo francúzskej armáde 13 % letcov pochádzalo z Československa, to je jeden na ôsmych. 120 československých pilotov zvíťazilo 156 krát nad nemeckými lietadlami.

V júni 1940 sa museli letci utiahnúť do Anglie. Od r. 1941 do 1945 prebiehali

rôzne vzdušné boje nad Lamanšským prielivom a viac než 500 československých letcov zahynulo pri oslobodení Európy od nacistov vo francúzskej armáde.

Na cintoríne Targette, hlavnej vojenskej pamiatke, je aj miesto pre československých vojakov, ktorí zahynuli v prvej a v druhej svetovej vojne. Hlavné lokálne spolky československých dobrovoľníkov sa postarali o to, aby boli s úctou pochovaní.

Alois Vašátko sa narodil (25. augusta 1909 - 23. júna 1942) pri Prahe a ako 20 ročný vyučoval. Jeho profesionálny život sa zmenil veľmi rýchlo, keď nastúpil do armády ako delostrelec. V r. 1936 začal lietať a stal sa veliacim dôstojníkom. Po okupácii Československa (v r. 1938) utiekol cez Poľsko v r. 1939 do Francúzska, kde sa stal kapitánom prenasledujúcej skupiny I/5 s viacerými československými pilotmi. Za šesť týždňov 12 krát zvíťazil a stal sa vo francúzskej armáde najviac titulovaným pilotom: Francúzsko si ho ocenilo vojnovým krížom so

siedmimi palmami a troma hviezdami a hlavne s čestnou légiou. Aj keď sa stal komandantom, neprestal lietať na čele svojich mužov. 23. júna 1942 padol Alois Vašátko do vody so svojím lietadlom pri obrane šiestych bombardérov nad priesmykom v boji proti Nemcom. Jeho telo sa nikdy nenašlo. Česť jeho pamiatke!

Vystava predstavuje aj nasledujúcich letcov : Josef Dygryn, Josef Frantisek, Antonin Kralik, Karel Kuttelwascher, Emil Moravek, Karel Novotny, Miroslav Moravec, Frantisek Perina, Rudolf Ptacek, Otto Smik, Otto Spaček, Josef Stransky, Arnost Valenta.

Preklad, súhrn a foto:

Eleonóra Junod-Mičátek

Ještě jeden pohovor

Autorka článku "Pohovor" (Zpravodaj 11/22), který se odehrál na začátku tzv. "normalizace", popisuje další konverzaci s úředníkem, tentokrát už po "Sametu". Sice doba nová, ale ve vztahu s úředníky velké změny ještě nenastaly.

(20. srpna 1990)

V kanceláři „Civilně správního úseku“ Ministerstva vnitra, v ulici „U Obecního domu“, za rozviklaným stolem se úředník kolébá z jedné strany na druhou a váhá s odpovědí na mou otázku, jestli by mi československý stát náhodou nenahradil výdaje za propuštění z občanství.

Víte, politická vůle by tu byla, ale prostředky na to nemáme.

Ach, já jen tak myslela... Víte, před dvěma lety jsem se československého občanství musela vzdát, v podstatě jsem to vůbec nechtěla. Jenže moje maminka byla velmi nemocná, chtěla jsem ji ještě jednou navštívit.

Je mi do breku: Pak jsem to jen tak tak stihla na pohřeb. (Zpravodaj 3/2022, „Niemandland“)

Cítím, jak mi lítost a taky trochu vztek svírají hrdlo, hlas se mi třese: Než jsem dostala potvrzení o propuštění trestu za ilegální opuštění republiky, než jsem překonala všechny byrokratické překážky a pak – bez

zaplacení předem bych osvědčení vůbec nedostala. A českého právníka jsem taky musela zaplatit, ani nevím, jak se jmenoval.

Jo, před dvěma lety... Úředník se zastaví v polovině věty, dívá se mi přímo do obličeje a přívětivě dodá: Jo, pro takové případy stát nemá žádné peníze.

Ach jo, vyhrknu na něj, to byla jen taková otázka. S těmi 6000 marek jsem se vlastně už rozloučila. Jsem v podstatě ráda, že mi to občanství dnes zase dáte.

Proč ho vlastně chcete zpátky?

Proč vlastně, přemýšlím. Tak trochu z trucu, trochu ze sentimentality, ani sama nevím, proč jsem žádost o obnovení československého občanství podala. V rozhovoru s přítelkyní, vystudovanou doktorkou práv, jsem se o tom jen tak zmínila a ona mi slíbila, že se na úřadech optá.

Měla jste silnou přímluvčí, přímo z kanceláře prezidenta Havla, odkud vás tu u nás nahlásili.

Musím zabránit výbuchu smíchu.

Ta dobrá kámoška dodržela slovo a

obtelefonovala příslušné úřady. Umím si představit, jak to zapůsobilo: Dobrý den, tady doktorka ta a ta, volám z právního oddělení kanceláře prezidenta a chtěla bych vědět... A úředník se neptá, v jakém odboru moje kamarádka pracuje, kancelář prezidenta HAVLA to úplně stačí. Jeho jméno otevírá určitě i jiné dveře. A že moje kamarádka s agendou poskytování státního občanství nemá vůbec nic společného, to již nikoho nezajímá.

Jsem tu na schůzce s panem ředitelem odboru, v den před 22. výročí vpádu bratrských armád do Československa.

Pan JUDr. si prohlíží mé dokumenty, v nichž se zrcadlí velký kus mého mládí:

Vyšetřovací spis A, trestní spis B z roku 1971, obsahující podrobnou dokumentaci „protizákonného překročení státní hranice dne 1.4.1971 z ČSSR do Rakouska v prostoru PS útvaru HÁJENKA“, výpovědi tuctu svědků, takových, kteří s mým útekem neměli vůbec nic společného, ale také těch, kteří se stali přímými svědky mého zločinu – vojínů základní služby PS, kteří měli tu smůlu, že tuto noc byli na službě (Zpravodaj

5/2022, „Májová procházka“ (2008) aneb „Apríl, apríl“ (1971)). Někdy jsem na ně myslela, jestlipak jim můj trestní čin moc neuškodil. Vždyť to bylo jejich poslání, buď mě chytit anebo i zastřelit, jenže oni selhali. Slýchávaly se historky o tom, jak vojíni za zadržení narušitelů dostávali pochvaly, ba i dokonce prémie (?). A což služební pes Astor, který stopu ztratil, jestlipak mu nenabíli? (Zpravodaj 11/2022, „Pohovor“)

Velmi zajímavá je „Zpráva o pověsti“ z bydlíště na Ženských domovech: „(...) má v místě bydlíště dobrou

pověst, s nájemníky v domě žije ve shodě a nemá s nimi žádné nesrovnalosti, (...) Veřejného života se v bydlišti nezúčastňuje, politicky není organizovaná, (...) několikrát se navrátila do ubytovny v mírně podnapilém stavu, přičemž ale výtržnosti netropila.“

Ale takovými maličkostmi se pan vedoucí odboru nezadržuje, jen tak ledabyly listuje v papírech. A já se trochu pyšním, ale také udivuji, kolik lidí, úředníků, právníků, soudců, svědků, vedoucích oddělení či spolupracovníků se muselo zabývat mým životem. Jakou kupu lejster, razítek a poštovních zásilek bylo potřeba, aby zaplnily tuto tlustou složku.

Mám ten dojem, že činovník by se se mnou ještě rád trochu pobavil, ale nějak nenachází téma, snad aby rozhovor nebyl příliš intimní.

Vzdychne, a z dalšího, o mnoho tenčího spisu vytáhne vytouženou listinu. Bez ceremonie mi papír předá a s úsměvem konstatuje, *těch čtyřicet korun na kolkovou známku vám ale odpouštíme*. Podává mi další listinu, která potvrzuje, že Civilně správní úsek Ministerstva vnitra mi zároveň promíjí složení

státoobčanského slibu. Tak jsem si oddechla. Jestlipak bych uměla recitovat celou československou hymnu, anebo jak se skládá občanský slib?

Na podzim 1990 jsem si bez dalších cavyků vyzvedla v místě posledního bydliště, na Smíchově, temně zelený cestovní pas Československé Socialistické republiky. V letech po rozpadu Československa jsem žila v Indii, kde mi sloužil německý diplomatický pas, a na nějaké žádosti o pas České republiky jsem ani nemyslela.

Před dvěma roky jsem začala sbírat dokumenty na obnovení občanství ČR. Všeljaká lejstra s razítky, překlady, místopřísežní prohlášení – a když jsem se jeden rok do Prahy nedostala, propadlo mi dočasné občanství, které mi bylo uděleno jen na rok, a tak kolotoč se točí dál. Ó, byrokratická Evropo!

Text a foto: Nika Schmalz

České školství se učí od Švýcarů

Jak zlepšit český školský systém? Tuhle otázku si kladou už delší dobu nejen pedagogové, učitelé a profesori i ministři školství, ale i poslanci, samozřejmě hlavně ti, kteří patří ke členům Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu.

A právě čtyřčlenná delegace tohoto výboru přijela na čtyřdenní návštěvu do Švýcarska, aby se informovala o úspěšném vzdělávacím systému ve Švýcarsku, i když je v každém kantonu trochu jiný.

Poněvadž se nemohli podívat do všech kantonů, soustředili se na kanton Bern, o jehož školství si vyslechli zajímavou a poučnou přednášku. Nejvíce je upoutal

popis světoznámého, pro Švýcarsko typického a v mnoha zemích napodobovaného duálního systému, ve kterém teorie je přímo propojena s praxí. Po podrobném vysvětlení duálních programů dospěli delegáti k názoru, že by tento systém byl v Česku těžko proveditelný. Přesto si odnesli mnoho inspirací, díky kterým budou moci rozpracovat návrhy na zlepšení českého školního systému podle švýcarského vzoru.

Poslanci dostali příležitost informovat o svých dojmech a poznáních krajan-skou komunitu během setkání, které 7. května uspořádalo české velvyslanectví v Bernu.

ToM

Zprava: Pavlína Šrámková, chargée d'affaires na českém velvyslanectví, Pavel Klíma, místopředseda výboru pověřený vedením výboru a vedoucí delegace, Renáta Zajičková, členka výboru, Jana Berkovcová, členka výboru a Karel Rais, místopředseda výboru. Foto: Šárka Vašková, PSP

Čas kladiva

Volné pokračování autorových vzpomínek, které vyšly v minulém čísle pod názvem „Sbohem, kalírně jehel“.

Našemu učedníkovi, ale nejenom jemu, trvalo skoro šest týdnů, než vyřízl a vypiloval ze třicentimetrové železné desky požadovaný tvar toho jednoduchého a téměř v každé domácnosti přítomného nástroje, tedy kladiva. Dokonce i dřevěné topůrko dokázal rašplí vyrobit a pak vyleštit. Je třeba si uvědomit, že nápadně dlouhá doba, kterou učni potřebovali ke splnění tohoto úkolu, byla způsobena nejenom tím, že mistr Bednář vyžadoval, aby konečný výrobek se pomocí smirkového papíru leskl jako zrcadlo, ale také tím, že práce v dílně se odehrávala jen tři dny v týdnu. Zbývalou polovinu dne trávil učedníci, jak již uvedeno, teoretickou výukou v závodní škole.

Během tohoto času, času výroby kladiva, se odehrálo několik událostí, které zásadně ovlivnily Janův život, i život všech členů jeho rodiny.

Písecké nádraží. cd.cz

Byly to události radostné.

Domů se dostal až za čtrnáct dní, protože se se svými učednickými druhy musel zúčastnit tak zvané železné neděle, kdy nakládali po celém městě na auta kovový šrot, který lidé vyhodili a umístili na hromady na chodníku před domy. Šrotu se však nahromadilo relativně málo, protože český národ je národ kutilů, a tak co jeden vyhodil, to mohl druhý potřebovat. Někteří výtečníci šplhali i na korbu nákladáku, aby se zmocnili předmětů už naložených. Na odbyt šly třeba i staré nočníky, do kterých si noví majitelé

prý zasazovali květiny. Když to večer pak vyprávěl tetě, poučila ho se smíchem: „Tomu se, Honzo, říká socialistický folklór. Lidi sází kytky do nočníků a kálejí do kytek.“

Když vystoupil v sobotu na píseckém nádraží z vlaku, k jeho překvapení na něj čekal na nástupišti otec, který právě přerušil rozhovor s přednostou, aby ten mohl dát pláčačkou povolení vlaku k odjezdu. A představil syna: „To je náš Honza. Viděl jste ho, když jsme přijeli do Písku. Vždyť jste byl první Písečák a můj pacient, kterýho jsem potkal.“ Synek podal přednostovi ruku a otec doplnil: „Učí se teď v Budějvicích mechanikem.“ A náš učedník byl rád, že otec neřekl mechanikem jehlařem, a rozhodl se, že takto bude odpovídat vždy, když se ho někdo zeptá, co dělá. Zdálo se mu že „jehlař“ je moc zavádějící a znevažující. A mechanik může být také letecký, či v depu na závodních okruzích aut, či motocyklů. Ať si to každý domyslí, jak chce.

Když se rozloučili s přednostou a otec se smíchem sdělil Janovi: „Už jsem to nemoh vydržet, a tak jsem ti přišel naproti.“ Když prošli halou a opustili nádraží uviděli, že před vchodem stojí motocykl a zastavili se, aby si ho prohlédli. Jo, táto, takovej bych si přál,“ řekl s obdivem syn. Ušli asi

dvacet kroků, a otec se chytil za hlavu rka: „Já, blbec, něco jsem zapomněl. Musíme se vrátit.“ Když došli k motocyklu, otec, jako by si motorku znovu prohlížel, sundal ji ze stojánku a chechtal se, když hrdě prohlásil: „Je naše. Půjčil mi na ni Mařky zeť.“ Mařka byla jeho nevlastní sestra. „Už jsem to nemoh vydržet, tak jsem ti přijel naproti, abych viděl, jak budeš koukat. Co tomu říkáš?“ A učedník opravdu koukal, ale hned litoval, že bude muset čekat ještě dva roky, než dostane řidičský průkaz, aby motorku mohl vyzkoušet. A otec, jako by mu četl myšlenky: „U nás v ulici si ji hned budeš moct vyzkoušet. Tam není žádnéj policajt. Vždyť jsi uměl už na motorce jezdit, než mě zavřeli.“

Nasedli na motocykl a náš hrdina pocítil intenzivní pocit štěstí. Nebyl už pomocný dělník, a ještě k tomu vlastnili motorku. Doba smutku pominula. Život je krásný. Měl opět tátu, a ten dokáže všechno. Určitě dostane domů i mámu. Věřil tomu tak, jako nevěřil před příjezdem, že by se otec opravdu na motorku zmohl.

Že otec nemluvil do větru zjistil, když se vyplnila i třetí dobrá zpráva. Dveře do pokojíku pro služku byly otevřené, a když nahlédl do místnosti, uviděl, že se tam nachází už jen pár starých věcí. „To koukáš, Honzo. Zítra přijde

panu radovi pomoci jeho syn Čenda vyklidit ten zbytek. Ukládají to do jejich prázdný garáže, a než se zmůžou za týhle situace po reformě na auto, to my budeme už dávno pryč v nějakým větším bytě, aby měla Olinka taky svůj pokoj. Je už moc velká na to, aby musela spát s tebou a Mirkem v jednom pokoji.“ A pokračoval: „Možná, že už zejtra nám přivezou ze Selibova od paní Hrubé sporák. Koupíme dříví a objednáme uhlí. Je ho ještě pár kýblů ve sklepe. To asi nestálo za ukradnutí, tak ho tam nechali. To se nám bude vařit. Olinka je šikovná a Libuška ji naučí, jak se všechno dělá. Trochu nádobí tady nechali a pár hrců nám určitě věnujou bejvalí pacienti.“

A tatínek vyprávěl, jak mu pan František Krása nabídl protekční motorku, přesto, že jich dostal do mototechny jen deset, a zájemci stáli celou noc frontu, aby se na těch prvních devět dostalo. A dodal k nám třem potomkům: „Ne, abyste to někde vyprávěli. Víte, jak jsou lidi závistiví a mě s Krásou by určitě udali.“ A pokračoval: „Ani jsem nevěřil, že nám někdo půjčí, a pak jsem si vzpomněl na Zichu, kterej právě prodal po otci zděděnýho populára. Tak jsem mu zatelefonoval a on mi ochotně půjčil s tím, že když nebudu moct splácet, tak si motorku vezme.“

A motorka stála před domem na stojánku, a Jan stále vyhlížel z okna, aby se pokochal tou krásou. A otec se sourozenci Olinkou a Mirkem k němu přistoupili, a táta řekl: „To je krása co?“ a dodal se smíchem: „František.“

A Jan pochopil, a všichni se smáli, i Mirek, kterému vtip vysvětlila jeho sestra. A táta slíbil: „Zejtra dopoledne si ji vyzkoušíš.“ A hned dodal: „Já blbec. Neměl jsem ti to říkat. Ty určitě nebudeš kvůli tomu celou noc spát.“ Když na Janovi uviděl, že má pravdu řekl: „Tak ji vyzkoušíme hned teď. Alespoň na chvilku před večerí.“

A všichni sestoupili po schodech k novému motocyklu, tatínek otevřel přívod benzínu, přeplavil plovákovou komoru, šlápl na startovací páku a motor se rozběhl. „Jako hodinky. Ale nesmíš ji moc túrovat. Je nová a musí se zajíždět. Aspoň tisíc kilometrů. Má šest koní. Za každou kobylu jsem zaplatil tisíc korun.“ Smál se, aby vysvětlil: „Jednička dolů, dvojka trojka nahoru.“ To Honza stejně věděl a tak ani nedoposlechl tátovu radu, zařadil jedničku a vyrazil tou Zborovskou ulicí směrem ke strážnímu domku „U Vochtra“, aby tam zabočil doprava na prašnou cestu, která vedla k lesu, kde se říkalo „Na Americe“. A po té cestě

chodili lidé nahoru a dolu na procházku, nebo se z ní vraceli. A Jan se cítil jako závodník, a protože byl hloupý, tak si myslel, že všichni ti chodci ho s obdivem pozorují a málem čekal, že mu budou tleskat. Dojel ke Čtvrtému rybníku, kde se za války hrával hokej, aby se tam otočil a sjížděl z kopce zpět k čekajícímu tátovi a sourozencům.

A protože si myslel jako všichni začátečníci, že umí jezdit, stalo se to, co se státi muselo. U strážního domku, kde chtěl zabočit do Zborovské ulice, na prašné cestě víc šlápl na brzdový pedál, motorka dostala smyk a klouzala po stupačce až k dřevěnému plotu, který ohraničoval strážní domeček rodiny Blechů. Že si Honza roztrhl kalhoty, nebylo nic proti tomu, co

způsobila neovládaná motorka. Porazila totiž plot, za nímž se nacházela dřevěná budka, které se říká odborně kadibudka. Ten vyvrácený plot vychýlil budku ze svislé polohy, a řečenou od úplného pádu na bok zachránila jen zeď domku, o kterou se opřela a zůstala stát ve vychýlené poloze tak jako šikmá věž v Italské Pise.

A tak, jak už to v osudové frašce bývá, shodou náhod se v budce nacházela paní Blechová, která začala příšerně křičet, neboť byla pochopitelně překvapená nečekaným sklonem sedátka.

Po této nakloněné rovině, která patří, jak známo, k jednoduchým strojům, dojela ta paní pomocí gravitace až ke dřevěné stěně domku, při čemž opustila středový otvor.

Jawa-ČZ 150

motorkari.cz

A náš hrdina se představil účastníkům nedělní procházky, jako ohromný zbabělec a zmatkař. Místo aby se snažil narovnat budku s ječící paní Blechovou i plot do správné pozice, zalekl se jejího vytí i nadávek pana Blechy, který přispěchal s železnou tyčí v ruce, zvedl motocykl, na-

šlápl motor a ujel jak malý kluk od místa nehody.

Na štěstí otec, který se sourozenci čekal před domem, uslyšel hluk i ránu způsobenou nárazem. Když na jeho otázku, zda někomu neublížil, Jan odpověděl, že neví, zlatý tatínek na vzdálenost asi sta metrů zareagoval na řev paní Blechové i na nadávky jejího muže a rozběhl se k místu havárie.

Těch třicet minut čekání na otce se zdálo Janovi v roztržených kalhotách nekonečných. Když se otec vrátil, Jan se obával nejhoršího. Zlatý otec potlačuje úsměv však pravil: „Ty kluuku jeden zatracená, ty máš ale štěstí. Blecha už chtěl volat policii. Ještě, že jsem tam šel. Před kriminálem jsem je taky léčil. Vlastně se nic nestalo. Narovnali jsme s Blechou ten záchod. Stará Blechová, která seděla už mimo díru, vykulená vylezla, tak jsme ji uklidnili a narovnali ten plot, kterej stejně za moc nestál. Slíbil jsem jim, že můj známý Pepík Staněk jim postaví nové. Tak na té tvojí pitomosti vlastně ještě vydělaj. Jen Blechová se asi bude muset vykoupat a umejt to prkenné sezení.“ Smál se. Pak zvažněl a přísně napomenul Jana: „Pamatuj si, Honzo, že to, co si udělal byla ohromná blbost. Nejde o tu ohnutou stupačku, ale o to, žes ujel. Pamatuj si, že takhle se slušní lidi nechovají.

Dobře si to pro život pamatuj. Co kdyby tam byl někdo zraněnej. Asi sis řekl, kdo uteče ten vyhraje, ale to je přísloví pro zbabělce, a to ty nejsi. Věřím tomu, že kdyby ta bába tak neječela a nevystrašila tě, že bys neutek.“ A dodal: „Příště si dávej lepší pozor a nebrzdi v zatáčce!“ Jan, v obličejí celý červený studem, si uvědomil, jaký byl blbec a byl šťastný, že má takového tátu, který řekl „příště“. Ve skrytu duše si zoufal, že mu otec motorku nikdy už nepůjčí a teď viděl, že to není pravda. Byl to prima táta.

A odpoledne přišel na návštěvu pan učitel Voračka, aby se zeptal, jestli táta něco nepotřebuje. A pochválil otci motocykl a všiml si ohnuté stupačky. Táta to vysvětlil smíchem: „To si náš Honza hrál na závodníka a porazil Blechovou i s hajzlem.“ A pan učitel překvapivě, také se smíchem odpověděl: „Měl tu babu přeject úplně. I toho jejího starýho. Vždyť jsou to jediní bolševíci v naší ulici. Udávají lidi, jak můžou.“ A dodal: „Pomocníci estébáků. Zejtra to bude vědět celý Písek.“ A pokračoval: „Vono se to roznese i bez nich. Holt malý město a velká drbárna. Lidi si tady závidějí i nemoc. Tak budou mít radost. Já nemít strejčka Kahudu, co je ministrem školství, tak už mě dávno vyhodili ze školy.“ A tatínek mu oponoval, když řekl, že v Písku je hodně dobrých lidí. A že

dokonce v Záhoří udělali podpisovou akci, aby tam šel ordinovat. Třeba i bez diplomu. A pan učitel odvětil: „Ta akce Záhoří vám spíš uškodí, než pomůže.“ A jak se za krátkou dobu ukázalo, měl pravdu.

A pak otec ukazoval kantorovi pokojík pro služku řka: „Až přijdete příště, tak vám uděláme kafe už na sporáku. Zejtra mi ho přivezou. Aspoň mi to slíbili. Pacienti ze Selibova. A nějakej kuchyňskej nábytek nám určitě obstará truhlář Staněk. Já mu taky pomoh, když v sedmačtyřicátým vyhořel.“ A dodal: „Pak že nejsou v Písku dobrý lidi. Bez pomoci bejvalejch pacientů bych tady s dětmi nemohl ani začít.“

Ještě než pan učitel odešel, mu tatínek sdělil, že udělal také na té silnici krůček nahoru: „Budu teď obsluhovat kompresor, na kterej jsou napojeny sbíječky. Je na čtyřech kolech velkej jak auto. Pozejtří nastupuju. Vlasně je to proti kopání ulevárna. Ráno to natočím a pak už jen kontroloju naftu, olej a občas něco přitáhnou nebo namažu.“ A vyprávěl o Janovi, že se už konečně dostal alespoň do učení. A pan učitel potvrdil podezření, které už tatínkovi sdělilo několik pacientů: „Všecky tyhle potíže byste neměl, kdybyste se nevracel do Písku a šel s dětmi někam jinam. Tady

v Písku, kde ještě někteří lidé nosí vaše kabáty a obleky, a ukradli, co mohli, se asi bojí, abyste něco svého nepoznal. Není jim po chuti, že jste se dostal domů tak brzy.“ A tatínek ukončil hovor: „Všecko zlý pro něco dobrý. Ted' už to bude jen lepší, když vůdce v Moskvě zaklepal bačkorama. Uvidíte. Už se blejská na lepší časy.“ A dokončil: „Toho Slánského si měli schovat. Ted' by určitě udělal kariéru – Jednou ho budou oslavovat.“

A venku se zablesklo a zahřmělo, a tatínek se zasmál:

„Vždyť jsem vám to říkal. Už se na ty lepší časy vopravdu blejská.“

Jan Hlach

Blýská se na lepší časy? Smuteční průvod v Drážďanech po Stalinově úmrtí. Wikipedie

Zbytečné přijímačky

Někdy v květnu 1967 jsem na mlado-boleslavském gymnáziu úspěšně složil maturitu, i když úskalí matematiky nebylo lehké překonat, protože profesor František Nerad, který mě neměl v lásce, jelikož jsem ostentativně dával přednost humanitním vědám před jeho matikou a deskriptivou, mě před maturitní komisí sprostě shodil; když jsem si vytáhl relativně lehkou otázku, se kterou bych ani na „potítko“ nemusel, prohlásil před celou komisí nahlas: „Největší mrzák si vytáhne nejlehčí otázku!“.

Po srpnu 1968 se profesor Nerad, o němž během chmelové brigády spolužačka Jana složila píseň „Já nám ráda Nerada...“, zpívanou na melodii „Já mám ráda políra...“, dokonale vybarvil: vystřadil oblíbeného, s okupací nesouhlasícího ředitele a nastoupil na jeho místo. Bratříčkoval se pak se sovětskými důstojníky a nestyděl se nechat publikovat fotky, jak si s nimi vesele připíjí.

Z mladoboleslavského gymnázia (dříve SVVŠ)...
Foto: Jiří Kozmer, Wikipedie

Po maturitě a maturitním večírku ovšem panovala všeobecná euforie, byli jsme všichni přesvědčeni, že vše, co bude následovat, lehce zvládneme.

V mém případě to znamenalo přihlásit se na univerzitu, samozřejmě na Karlovu, a sice na kombinaci mých oblíbených jazyků čeština a angličtina. V mateřském jazyce jsem už od začátku školní docházky vždy patřil k nejlepším, a ani sedmiletý pobyt v „Hanáckých Aténách“ mé výrazové schopnosti příliš nenarušil, díky z Prahy pocházejícím rodičům jsem neztratil kontakt s obecnou češtinou, a když jsme se přestěhovali do středních Čech, výrazy jako „tůž“ nebo „póhni“,

kvůli kterým se mi všichni posmívali, jsem brzy přestal používat. A s angličtinou jsem začal už před příchodem na gymnázium, nejen kvůli bigbítu, ale i proto, že mým klukovským snem bylo stát se námořníkem. Znamky z obou předmětů jsem měl vždy výborné a věřil jsem tedy, že u přijímaček rozhodně obstojím.

Když jsem se ale dověděl, že míst na tuto kombinaci je jen 20, a uchazečů kolem 400, mírně jsem o svých schopnostech zapochyboval, dokonce natolik, že tatínek mi nabízel, že se za mě u svého známého profesora přimluví. To jsem rozhodně odmítl, přesvědčen, že „na to“ mám sám.

A tak jsem se jednoho květnového dne vydal na dvoudenní cestu do Prahy. Na nádraží mě vyzvedl pan Málek, kterého celá naše rodina, včetně mě, zvala „strejdou“, ačkoliv jeho příbuzenský vztah k nám byl zřejmě vzdálenější. Byl vdovec, bydlel v malém bytě v Břevnově, a bylo dohodnuto, že u něj přespím.

Znal jsem ho jen povrchně ze dvou nebo tří rodinných setkání, a v jeho skromném bytě jsem byl poprvé. Sotva jsem vešel, vybafl na mě z protější stěny veliký portrét Stalina. Přistoupil jsem blíž a zjistil jsem, že to je fotka vystřižená ze starého Rudého práva.

„Proč tu prosím tě máš toho Stalina? Přeci dnes víme, že to byl zločinec?“, obrátil jsem se na strejdu.

Jemu to bylo viditelně nepříjemné a pokusil se mi to vysvětlit: „To víš, já jsem na něho celou tu dobu věřil, když nás Rudá armáda osvobodila, tak jsme mu všichni byli vděční, a kdybych ho teď zapřel, tak jako bych ztratil spoustu let života.“

Věděl jsem, že nebyl sám, kdo kultu osobnosti zcela podlehl, a nemohl nebo nechtěl se z něho vyléčit. Tak už jsem o tom nemluvil, vytáhl jsem svoje knížky a poznámky a zahloubal jsem se do nich.

Strejda Málek si zapálil cigaretu a sedl si ke kamnům, otevřel dvířka a po každém šluku vyfoukl kouř do kamen.

„Proč to foukáš do kamen? Okno je otevřené a mně to nevádí“, zeptal jsem se, aniž bych mu prozradil, že i já jsem občasný kuřák, což rodiče samozřejmě nevěděli.

„No jo, to máš tak, moje nebožka žena nekouřila a kouř nesnášela. Tak jsem si navyk foukat kouř do kamen, a teď to holt dělám furt“, přiznal se.

Sice to bylo jako i se Stalinem nad moje chápání, ale pomyslel jsem si,

že to nějak spolu souvisí. Prostě takový zlozvyk, co se drží jako železná košile.

Druhý den ráno jsem šel na univerzitu, byla tam spousta lidí v mém věku, dostal jsem dvě obálky se zadáním, během určeného času jsem odpověděl na otázky, jak jsem uměl, byl jsem přesvědčen, že jsem vše vyřešil správně a dostatečně odpovědi rozvedl. Spokojeně jsem se vrátil domů a rodičům vše optimisticky popsal.

Za několik dní jsem dostal pěknou obálku s logem UK. Netrpělivě jsem ji otevřel – a mé zklamání neznalo mezí: jakýsi zřízenec mi suchými slovy sděloval, že jsem nebyl přijat. Žád-

né vysvětlení o nějakém hodnocení či pořadí – prostě jen to, že „Vaše žádost nebyla přijata“.

Pokoušel jsem se obdržet nějaké vysvětlení, odůvodnění, ovšem bezvýsledně. Po nějaké době jsem se z důvěryhodných zdrojů dověděl, že celé přijímací zkoušky nebyly nic jiného než humbuk, dobře sehrané divadélko pro naivní uchazeče jako já, a že těch 20 míst bylo „rozdáno“ předem dětem rodičů, kteří si mohli opatřit účinnou podporu na vlivných místech neboli „tlačenkou“.

Naštěstí jsem se později, po srpnové invazi, dostal do Švýcarska, kde jsem byl na univerzitu přijat i bez korupce. *ToM*

...na univerzitu ve švýcarském Fribourgu.

Foto: Nobert Aepli, Wikipedie

Grami

Rok socialismu s lidskou tváří byl stár šest měsíců, než jsme se s matkou opovážili zažádat o cestovní pasy. Vydali nám je snad na počkání. Matka jako vídeňská rodačka mi chtěla ukázat císařské město na modrém Dunaji. Cestovali jsme z Brna autobusem s veselou, a ani nás nenapadlo, že tento krásný čas potrvá ještě pouhé dva měsíce.

Bydleli jsme u matčiny kamarádky z mládí Slávky. Její manžel nás uvítal: „Tak vás taky pustili. Nikdy jsme nebyli moc bohatí, ale co se otevřely vaše hranice, tak jsme od návštěvy k návštěvě, chudší.“ Matka reagovala stejně štiplavě: „No neboj, my jsme nepřišli, my odcházíme“. Slávka mámě do ouška: „Von chce bejt dycky vtipnej.“

Zašli jsme do obchodu s nábytkem blízko Dunaje, navštívit pana Gramiho. To byl syn majitele, se kterým měla krátkou vážnou známost teta Jarka, o šest let starší sestra mámy. Přezdívkou dostal proto, že měl daleko široko jako první gramofon. V obchodě byla sama jeho žena.

Ukázala rukou směr k nedaleké vinárně, kde Grami je. Jak jsme se objevili ve dveřích, tak Grami stojí-

cí u výčepu radostně zajásal a objal mámu. Že po mnoha dopoledních skleničkách mámu po 25 letech poznal, bylo obdivuhodné. "Tondo, dvakrát „firtl" a mně "ochtl". Čtvrtku a osminku. Co si povídali, jsem nerozuměl, i když to bylo v češtině.

Zato mně oči málem z důlků vypadly. Okolo našeho stolu prošel chlap, před Gramiho pohodil pár barevných sešitů, švédských porno. Už jsem něco málo s děvčaty zažil, ale neviděl to v barvě a na lesklém papíře. Grami v sešitě listoval a komentoval: „Oli, koukni, ta ju má, co?“ Ani jsme se nestačili začervenat a už jsme měli před sebou další čtvrtku. Grami pil po osminkách ale už osmou. Chlap přicházející ze záchodu si sešity ze stolu zase vzal.

Matka mne prováděla po Kärtnerstrasse, monděnní to ulicí vedoucí ke Štěpánské katedrále. Zastavila se před obchodem s obuvi BALLY a zavzpomínala. „Běžně jsme kupovali boty u Bati, ale po vyučení jsem si dopřála botičky Bally. Název obchodu mi nic neříkal. "Stefan dom" mi připadal uvnitř chudší, než náš Svatý Vít na Hradčanech. Z ulice jsme nakoukli do kavárny pana Sa-

chra. Prošli jsme zábavným parkem Prater, ale koleno u pana Kolarika jsem okusil až po čtyřiceti letech. Slávka nás zavedla do obchodu Herzmanský, kde jsem si koupil módní bundičku.

Grami nás pozval na grilovaného kapra k nějakému rybníku daleko za Vídní. Samozřejmě autem, ale řídila jeho žena. Grami udivoval, s jakou chutí kroupe upečené ploutve a ocas. Takovou odvahu jsem neměl s mojí porcí. S mámou jsme usrkávali sladké bílé Gumpoldskirchen, ale do Gramiho padala jedna flaška za druhou.

Bydliště otce bylo v dvanáctém okrese blízko Schönbrunnu, tak jsme se šli projít parkem. Matka pocházela z českého desátého okrese. Ukázala mi místo, kde stál její rodný dům, nahrazený po vybombardování v roce 1945 domem novým. Na rohu ulice v kavárně jsem okusil poprvé "Eiskaffee". Seděli jsme u stolečku na chodníku a matka pozdravila pár známých z mládí.

Po uplynutí týdne jsme se vraceli autobusem domů. "Ale to nejdůležitější, co jsem zažila

s Gramim jsem nikdy nevyprávěla. Synáček bohatého obchodníka s nábytkem si od tatíka vypůjčil auto. Ne lecjaké. Mercedes Cabrio. Hitler, jako rodilý Rakušan, přijel do Vídně oslavovat Anschluss Rakouska 1938 k německé říši. Jel v otevřeném Mercedesu a zdravil jásající lidi na chodníku.

Stejné auto jako Grami a ten se za Hitlerem zařadil. Já 16 se sestrou 22 na zadním sedadle jsme hajlovaly davu. Nikoho nenapadlo, že k Führerovi nepatříme, i jeho důstojníci nám mávali. Dva stejné Mercedesy nebyly nápadné. Byly jsme mladý, krásný a blbý. Ale nikomu to nevyprávěj.“

Milan Cimburek

Takhle to vypadalo: Hitlerova kolona projíždí kolem Vídeňské státní opery. Foto: ONB

Novodobé dějiny: klima trochu jinak

V posledních letech zažíváme to, o čemž se nám v mládí ani nezdálo.

Mám na mysli oteplování, saharský písek, sluneční erupce, vysoké teploty, orkány, vichřice, tornáda i turbulence. Vidíme, že příroda se chová digitálně, jinými slovy jde to od extrému k extrému. Na jeden klimatický extrém však stále čekáme.

Silvestra v roce 1978/1979 jsme slavili s přáteli nedaleko města Nymburk. Přijeli jsme auty za pěkného počasí, teplota se pohybovala kolem 10°C.

Večer byl plný zábavy a hudby a tak jsme ani nevníkali, co se děje venku. Meteorologicky viděno se k Čechám přibližovala hluboká tlaková níže se studeným artickým vzduchem. Teplota klesala až o 3°C za hodinu. V Praze byl naměřen pokles teploty na úroveň -10°C za cca. sedm hodin. Na nový rok před

obědem jsme byli zaskočeni již ledovým větrem a teplotou kolem -20°C. K tomu se přidalo sněžení.

Z tehdejší silvestrovské party jsme odjeli domů jen my s Trabantem. Měl jsem tam malé vylepšení a sice tyristorové zapalování a silný měděný kabel ke startéru. Škodovky bohužel neměly šanci. V příštích dnech a týdnech jsme všichni byli konfrontováni s klimatickou katastrofou. Použitelné zásoby uhlí se rychle spotřebovaly. V povrchových dolech zamrzla rypadla i dopravní pásy, zkolabovala centrální topení, došlo k výpadkům elektřiny, autobusy se už nerozjely, atd. Tehdejší

Zima 1978-79

Facebook

federální vláda provedla řadu opatření jako regulační stupně v odběru elektřiny, omezení vytápění, např. veřejné prostory byly temperovány jen na 16°C. Nastalá situace byla výzvou pro tehdejší infrastrukturu a obyvatele, kteří se museli vypořádat s nedostatkem paliva i zásob, což způsobilo značné potíže v každodenním životě.

Vyhlásily se školní prázdniny, zavřela se divadla. Komunisté dokonce zastavili rušení vysílače Svobodná Evropa. Tato klimatická změna probíhala až do 20. ledna, kdy nastala částečná obleva a energetický provoz se vrátil pozvolna do normálu.

Ve školách byly vyhlášeny tzv. «Uhel-
né prázdniny» až do 29. ledna. To se však kompenzovalo zrušením jarních prázdnin a celodenních výletů.

Předtím i potom sice docházelo k určitým omezením jako vypínání elketřiny a to i náhle v pracovním procesu. Kromě jiného v praxi se to projevilo zlomením nože při záběru u soustruhu nebo vypnutím stříkací pistole v lakýrnickém boxu. Nikdy to ale nedosáhlo takových rozměrů jako v lednu 1979. Se špičkovými teplotami až -30°C kombinováno s nadměrným množstvím sněhu nakonec patřila tato zima k nejtvrďší ve 20. století.

Ivan Valíček

Husův sbor Čechů a Slováků ve Švýcarsku, Beseda Svatopluk Čech, Curych, Společnost Husova muzea, Praha, Husovo Muzeum v Kostnici, Německo-česká společnost Kostnice a další spolky, jakožto města Kostnice a Tábor zvou všechny krajany a přátele na

**vzpomínku úmrtí Mistra Jana Husa 6. 7. 1415
a 40. výročí partnerství měst Konstanz a Tábor
Neděle, 7. července 2024, 10.00 hodin v Kostnici
(Konstanz)**

**Slavnostní program v Palmenhausu a položení
věnců u Husova kamene.**

Vystoupí: Uli Burchardt, Oberbürgermeister Konstanz,
Štěpán Pavlík, starosta města Tábor,

Prof. Dr. Franz Segbers, Katholische Pfarrgemeinde der Alt-Katholiken, Konstanz,
Dr. David Tonzar, Pražská diecéze Církve československé husitské,
Pfr. Dr. Zbyněk Kindschi Garský (překlad), Steckborn, Dr. Blanka Zilynská,
Společnost Husova muzea Praha, Alexander Pöschl, Husovo muzeum Konstanz
Hudební příspěvky Klaus Sell Musikschule Konstanz; Chor Domino &
Friends Tábor, Praha

Oetz 2024 - 50. výročí sokolských stretnutí *Tradičné stretnutia a zápolenia*

Milí priatelia, bratia a sestry, milí Sokoláci, rok 2024 je pre športové hnutie Sokol výnimočný nielen tým, že sa oslavuje 50. výročie stretávania členov Sokola v rakúskom Oetz. V tomto roku si pripomíname aj 50. výročie od založenia telovýchovnej jednoty Sokol v Mníchove a 140. výročie úmrtia Miroslava Tyrša v Oetz.

Ako každoročne, aj tento rok sa stretlo pri zlete v Oetz niekoľko desiatok Sokolov z Nemecka, Rakúska, Švajčiarska, Česka a Slovenska. Nechýbali ani hostia v podobe priateľov, rodinných príslušníkov a iných pozvaných.

Tohoročný 50. ročník organizovala župa Mníchov pod vedením starostu Tomáša Mrtvého a organizátora a foto-

grafa Jaroslava Vernera.

Prvý deň sa začal o 14:00 hod. nástupom všetkých žúp za hlaholu sokolskej hymny a vyvesením sokolskej vlajky. Starosta Tomáš Mrtvý slávnostne zahájil stretnutie, privítal všetkých zúčastnených a predstavil bohatý 3-dňový program s dôležitými informáciami.

Po nástupe začali volejbalové turnaje medzi jednotlivými jednotami, ktoré zostavili náčelníci skupín. Družstvá boli zostavené zo strednej generácie Sokola a dorastencov. Petang a hádzanie šípok organizoval Stanislav Hluchník s manželkou Ivanou a zúčastnili sa ich predovšetkým dospelí a dorastenci. Pre najmenších Sokolíkov si pripravil program Karel Syrovátka. S organi-

záciou mu húževnato pomohol Pavel Skála zo župy Curych. Hod borovými šiškami, zvieracie závody, začarované kruhy, prechod cez kladu a darts si užívali nielen najmladší Sokolíci, ale aj ich rodičia, starí rodičia a ostatní účastníci. - opakovanie

V sobotu večer o 19. hod., po športových aktivitách, bol zahájený olympijský – sokolský oheň, za doprovodu pesničky “Oheň” a iných hitov. Zdeněk a Standa zo župy Viedeň sa postarali o dobrú zábavu ich DJ výkonmi a zábavnými komentármi. Popri dobrej hudbe samozrejme nechýbalo opekanie obľúbených špekáčikov a iných dobrôt. O výbornú muzikálnu vložku a dobrú atmosféru sa na zvyšok sobotného večera postarala župa Mníchov v podaní gitaristu Ľubora Hraníka. Až do polnoci zabával publikum známymi melódiami, pri ktorých si všetci s radosťou zaspievali a zatancovali.

Volejbalové turnaje pokračovali v nedeľu od 10:00 hod. Beh mužov, žien a najmenších účastníkov stretnutia začal o 11:00 hod. za veľkého aplaudovania Sokolov a doprovodu hostí z Českej televízie.

Volejbalové turnaje, vyhodnotenie a príprava diplomov a cien pokračovali až do 18. hod. Česká televízia nechýbala ani pri nástupe a odovzdávaní medailí a diplomov, ktoré starostlivo pripravila Maria Popeláková zo župy Mníchov. Nespočetne veľa medailí a diplomov si vyzdvihli u Jaroslava Wernera a jeho manželky Andi účastníci všetkých športových kategórií. Každá jednota si odniesla jednu alebo viac medailí a niekoľko diplomov vo všetkých kategóriách. Z výhier a športových výkonov sa netešili len účastníci, ale aj všetci prítomní stretnutia Sokol 2024 v Oetz.

Po odovzdávaní cien nám zbor Sokol Praha na gitarách zahral a zaspieval táborácke pesničky. Do hlbokej noci nás opäť zabávali púšťaním známych melódii bratia Zdeněk a Standa z Viedne. Pondelok, posledný deň stretnutia, sa

Start a... cíl.

zahájil ako každý rok svätou omšou, ktorú celebrol páter Bohuslav Švehla z Mníchova. Ďakovanie za to, čo sme spolu prežili, čo nás obohatilo a posilnilo. Jeho milé a poučné slová v kázni doprovádzal pesničkami s gitarou.

Po sv. omši nasledoval príhovor veľvyslancu Českej republiky v Rakúsku pána Jiřího Šitlera. Poďakoval sa za

organizáciu a dlhoročné bezproblémové stretnutia Sokolov v Oetz. Nový starosta za Českú obec sokolskú Martin Chlumský popísal v svojom príhovore, čo symbolizuje Sokol v jeho očiach: “Úsmevy, pozitívna energia, radosť zo spoločných stretnutí, objatia a športové výkony. To je to, prečo sa všetci určite radi vraciame do Oetz. Je dôležité neustále si pripomínať, aké hodnoty nám Sokol prináša. Sokol spája generácie, kultúru, šport, pohyb, spojuje krajiny a národy.”

Zástupca Turistického centra v Oetz, pán Christoph Rauch odovzdal Tomášovi Mrtvému k 50. výročiu založenia Sokola Mníchov dar v podobe obrazu od známej maliarky z Oetz.

Zaslúžili a dlhoroční členovia Sokola Mníchov dostali k 50. výročiu Sokola medaily, ktoré im odovzdal a srdeč-

ne im gratuloval Martin Chlumský za asistencie Zdeňka Hanzla. Medailu obdržali: páter Bohuslav Švehla, Maria a Václav Jirouskovi, Alena Trunčíková, Jarka Unger a Alena Handberg.

Kultúrny program obohatil zmiešaný zbor Sokola z Prahy. Po ňom nás očarilo bábkové divadlo z Prahy, v ktorom nám bola vtipne podaná úloha ženy – matky v športovom hnutí Sokol. Nasledovalo slávnostné stužkovanie zástav k 50. výročiu. Starosta Sokol Mníchov Tomáš Mrtvý odovzdal putovnú štafetu starostovi Sokol Viedeň Thomasovi Frey-Materna.

Slávnostný sprievod zastúpený všetkými jednotami za doprovodu Českej televízie kráčal k pamätníku Miroslava Tyrša. Odznením Českej a Slovenskej hymny a hlasným zvolaním NAZDAR bol sokolský zraz 2024 ukončený.

Veľká vďaka patrí všetkým členom Sokola, ktorí pomáhali pri organizácii a postarali sa o hladký priebeh tohoročného stretnutia. Župe Viedeň ďakujeme za dobrú náladu v podobe disko hudby a výborného čapovaného piva. Prijemne osviežilo každého z nás nielen po odohratí zápasov, ale aj pri hudobných večeroch plných zábavy a tanca. Bratia Zdeněk a Stan-

da zabávali dobrou hudbou a ich šarmom zúčastnených Sokolov po všetky 3 dni stretnutia.

Dobrá nálada, stretnutia plné emócií, krásne športové výkony a nádherné zážitky nás všetkých naplnili radosťou a príjemnými pocitmi. Túžbou, zúčastniť sa stretnutia Sokolov v Oetz v roku 2025.

V tomto zmysle trikrát Nazdar: Zdar, zdar, zdar!!!

Sokol Mníchov, Anna Fridrich

Oetz - víkend plný zábavy, hier, dobrodružstva a smiechu

Po našom príchode do dedinky Oetz sa chlapani okamžite rozbehli do lesa a hľadali svoj bunker, na ktorom pracujú už dva roky. A bunker tam naozaj bol. Tento rok dostal strechu z konárov a machu.

Nasledujúce dni, vždy, keď mali chalani trochu času medzi hrami a pretekmi, strávili ho v lese s jeho výstavbou.

Porota byla většinou velkorysá.

Nie len deti ale aj my dospelí sme si tento víkend veľmi užili. Hneď po našom príchode sme boli opäť vtiahnutí do skvelej atmosféry a aktívne sme sa zúčastňovali a povzbudzovali pri pretekoch alebo volejbalových turnajoch.

Keď sme mali príležitosť získať bod vo volejbale, úplne sme sa ponorili do súťaže a ambí-

cie vyhrať aspoň len jeden zápas, nenechali na seba dlho čakať.

Oetz je ale aj o pociťovaní spolupatričnosti a súdržnosti a každý, kto tam bol a zažil tú uvoľnenú atmosféru pri táboráku a živjej hudbe, vie o čom hovorím.

Záver: skvelý víkend s úžasnými ľuďmi, hlbokými rozhovormi, trochu potu a svalovice, ale predovšetkým veľkým smiechu a dobrej nálady.

Ďakujeme organizátorom za skvelo zorganizovanú akciu. Nabúduci rok prideme určite opäť!

Michaela Bocek Gildein

Foto: Sokol

Rozdělování medailí.

FIGURKY

Všichni máme spoustu zážitků, které pro nás něco znamenají, ale považujeme je většinou za příliš soukromé nebo nezajímavé, než abychom je sdělili jiným, snad s výjimkou nejbližších důvěrníků. Jsou ale vypravěči, kteří své i na první pohled zdánlivě všední příhody umí podat tak, že si je každý rád přečte. Jedním z nich je Radek Eger, jehož humorná ohlédnutí za některými lidmi, se kterými strávil na různých místech pár chvil svého života, Vám Zpravodaj nabízí.

Juříček

Juříček byl mistr světa ve spaní. Chodili jsme spolu v Brně na vysokou do jednoho studijního kruhu, takže jsme se téměř denně stýkali. V jakých situacích či polohách dovedl ten člověk usnout, je k nevíře. Vestoje v tramvaji, o přednáškách ani nemluvě a jednou dokonce na pozorovatelně při dělostřeleckém výcviku na Libavé, kdy kolem hřměla dělostřelecká palba.

Zda se mu podařilo usnout i v milostném objetí – jak tvrdí zlí jazykové – není prokázáno, ale vůbec bych se tomu nedivil. Prostě unikát.

Samozřejmě, že se to neobešlo bez různých legráček a posměšků na kolejkách, ale jednou jsme ho na horách při té jeho spavosti tak vyděsili, že když na to dnes vzpomínám, tak si teprve s odstupem času uvědomuju, jaké riziko to pro něj a vlastně i pro nás „organizátory“ bylo. Být o něco starší, utrpěl by z toho určitě těžký

nervový šok, případně infarkt, ale v tom študáckém věku člověk snese téměř všecko.

Náš ročník byl tehdy na lyžařském výcviku na chatě pod Roštucem na Slovensku. Juříček tam pochopitelně opět lámal rekordy ve spaní a my jsme přemýšleli, co bychom mu vyvedli.

Někdo tam v kůlně objevil staré dřevěné sáně, na kterých tam asi dřív dopravovali na chatu potraviny – a nápad byl hotov. Dohodli jsme se, že spícího Juříčka vyneseme i s postelí na sáně a spustíme s kopce do tmy.

Nápad to byl šílený, ale byli jsme tak nadšeni jeho „originalitou“, že jsme velkoryse přehlíželi jeho možné důsledky. Museli jsem však vyřešit jeden složitý technický problém, totiž jak umístit postel na sáně, aby nohy ve sněhu nebrzdily. Tedy nohy postele, nikoli Juříčkovy. Nakonec jsme to

podložili nějakými trámky a matrací z vedlejší postele. Navíc bylo nutno dát pozor, abychom sáně nepustili „nesprávným směrem“, poněvadž v té době na chatě nefungovalo WC a z chaty se stala časem jakási malá horská „observatoř“.

Celé akci asistovalo a přihlíželo veškeré osazenstvo chaty včetně chataře. Na chodbách i venku se muselo zhasnout, aby náhodou světlo Juříčka přece jen nevzbudilo. Vynášení Juříčkovy postele potmě s baterkou připomínalo pohřební průvod, případně hororovou scénu z Hitchcocka. Jemně a s citem byla pak postel položena napříč na sáně – když v tom momentě se nám Juříček začal v posteli obracet, až jsme se lekli, že se budí. Byly to zbytečné obavy – ten měl sto procentní, neprůstřelnou půlnoc.

No a pak přišel čas na „noční sánkování“. Rozjeli jsme s kopce sáně přidržující postel a po několika metrech jsme Juříčkovi silně zařvali do ucha. Saně jsme pak pustili a odevzdali ho do rukou osudu.

Chvíli bylo naprosté ticho, až jsme se lekli, že nám to pokazí a

bude ve sněhu chrápat dál. Ale pak se ozvalo zaječení - to nebyly výkřiky, spíš to připomínalo zvířecí skřeky, prostě tak šílené zvuky, jako když zvíře bojuje o život. Pak delší pauza a po ní soubor tak šťavnatých nadávek a sakrů, které při nejlepší vůli nelze publikovat.

Několik odvážlivců – riskujících život – se k němu pak sněhem přebrodivo a dobrák Jarda – dvoumetrové chlapisko, ho pak na zádech odnesl do chaty. K částečné obhajobě nás organizátorů je třeba poznamenat, že svah, na kterém Juříček sáňkoval, nebyl prudký ani dlouhý a končil pak rovinkou či mírným protisvahem. Takoví šílenci jsme zase nebyli, abychom ho pustili po uježděné sjezdovce do údolí! Byla to pak asi jeho první noc v životě, kdy nespál tvrdě a měl divoké sny.

Kromě toho, že byl velký spáček, nechyběl Juříčkovi rozhodně ani smysl pro humor. Jednou přišel na zkoušku ze zoologie, a kromě jiného chtěl po něm profesor Kratochvíl (říkali jsme mu Krát'a), aby mezi vycpaninami poznal Slípku zelenonohou.

Totíž bylo to tak. Procházeli se spolu kolem vitrín s vycpaninami, profesor mu skripty zakryl vycpaného ptáka, takže mu čouhaly jenom nohy a chtěl vědět, co to je. (Ona ta slípka má totiž typické, poloplovací blány a zelené nohy podle čehož je jasně identifikovatelná).

Juříček o tom neměl ani ponětí. Krát'u to dopálilo: „Proším, pane kolego, tady še nedá nič dělat, musíte pšít ještě jednou!“ (On ten Krát'a totiž

drmolil tak rychle, že to pak znělo jak šišláni). Juříček smutně odcházel a když už stál u dveří, vzpomněl si Krát'a, že si ho nezapsal: „Haló, vraťte še proším, jak še jmenujete?“ Juříček hbitě zvedl nohavice kalhot, předvedl mu své chlupaté nohy a s laskavým úsměvem odvětil: „Hádejte?“ Krát'a

byl nadšen: „Proším, to še Varn povedlo! To muším uznat. Dejte mně index, proším!“ a zapsal Juříčkovi zoologii za jedna.

Celá ta legrace měla ještě dohru, protože Juříček se od radosti strašným způsobem opil a v tomto stavu šel profesorovi „poděkovat“. Nebyl jsem u toho, ale vyprávělo se, že nosil po katedře profesora v náručí (Krát'a byl malinký a Juříček vazba), ten kopal krátkýma nožkama ve vzduchu a prosil své asistenty, aby mu pomohli. Ti však byli v záchvatu smíchu a nebyli schopni jakékoliv činnosti. Oba - Krát'a i Juříček to nakonec ve zdraví přežili.

Ilustrace: Jitka Holečková

Přítel vrah ?

Zazvonil telefon. „Kdopak to tak pozdě večer otravuje,“ pomyslně jsem a neochotně jsem zvedl sluchátko. V aparátu se ozval můj starý přítel Jan. Několik týdnů jsme se neviděli. Potěšilo mě, že si na mne vzpomněl. Únava z práce byla ale silnější, a tak jsem moc chuti do diskuse neměl. Chtěl jsem rozhovor ukončit a upozornit přítele na pozdní dobu, kdy volá. On mě však nepustil ke slovu.

„Víš, já mám dnes strašně nešťastný den,“ zabědoval Jan.

„Takový den má čas od času každý,“ snažil jsem se mu rychle namluvit.

„To není nic neobvyklého,“ stačil jsem ještě dodat, ale to již hlas na druhé straně aparátu bědoval dál:

„Je to strašný.... a já jsem k tomu hrozný grobián. Víš, víš...“ a ze sluchátka se ozval mohutný vzdech.

„Honzo, co to tady meleš. Tebe znám už řadu let a vím, že to není pravda,“ snažil jsem se ho uklidnit rozhodnou odpovědí, ale ze sluchátka se ozvalo opět jen velké vzdechnutí:

„Víš, to se mi ještě nikdy nestalo. Já jí chtěl jen pomoci a ono tohle...“ zkroutěně vysvětloval vzdálený hlas, „já jí chtěl pomoci, ruka mi ujela a už

to bylo!“

Pomalů mi začínalo svítat. „Ty jsi ji uhodil?“ otázal jsem se s otcovskou mírností v hlase. „Ne, stalo se něco daleko horšího. Já jsem ji ...“ čím dál víc jsem byl zmatenější i já. Vůbec jsem nechápal, co se u přítele vzdáleném padesát kilometrů odehrálo. Ale muselo to být něco, co mu leželo na srdci a s čím se chtěl asi svěřit. Moje osoba měla sloužit k ulehčení.

Dobrá, pomyslně jsem si, poslechnu si tedy co se stalo a zahraji si na důvěrníka.

„Jane, poslechni, nikdy se věci nejejí tak horké, jak se většinou zdají,“ začal jsem ze široka, „bude lepší, když se z toho vospíš a zítra ti zavolám a pohovoříme si o všem.“

Při těch slovech jsem mrknul na hodiny, ale můj druh, jako když mě neslyšel.

„Já jsem hroznej rabiák, když na to teď myslím,“ lezlo z něj opět pomalu, „tak jsem ji vlastně zabil.“ Ruka se sluchátkem mi ztuhla u brady.

„Čím proším tě jsi ji zabil?“ vyjelo mi z úst. „Nožem,“ odpověděl zastřený hlas z velké dálky. Musel

jsem si sednout. Skutečnost, že jeden z mých dlouholetých kamarádů by byl vrahem, mi nějak nechtěla jít do hlavy. Nemohl jsem tomu uvěřit.

Nastalo několikavteřinové ticho. Snažil jsem se představit si mého přítele vrahem. Bez několika centimetrů dva metry vysoký, přes 100 kilogramů vážící svalovec, jinak veselý a vtipkující obr. Ne, ten nemůže být sprostým vrahem. Vše se ve mně vzpíralo. Pomyšlení na přítele vraha jsem prostě odmítal. Při jeho síle přece nepotřebuje brát na někoho nůž. Stačí jen, když udeří nebo zmáčkne. Nedomyslel jsem. Ze sluchátka se opět ozval zdrcený hlas: „To se nemělo stát.“

Nevydržel jsem již vnitřní napětí a zeptal jsem se přímo: „Proč jsi na ni pro Boha bral nůž?“ „Víš, já jí chtěl jen trochu pomoci,“ šeptal tichý hlas. Neudržel jsem se: „Kde je teď?“ zaburácel jsem do aparátu. „V kuchyni,“ odpověděl mi vzdálený a apatický znějící hlas, „víš je tam led...“. Úplně jsem ztratil klid. „Tak ty jsi jí chtěl pomoc nožem,“ poznamenal jsem vyčítavě a ani jsem si neuvědomil, že opakuji nahlas jeho slova.

„Chtěl, ale ruka mi ujela a já jsem ji propíchnul.“

Z tónu hlasu byla cítit velká lítost.

Bylo jasné, že hovořím s někým, kdo je zoufalý. Abych se dozvěděl ještě více, položil jsem zvědavou otázku: „Co ti udělala?“ a čekal jsem na jeho odpověď: „Právě že nic. O to je to horší.“ Přítel se na dlouho odmlčel. Musel jsem pokračovat v rozhovoru, dokud byl kamarád komunikativní. Jen tak, jsem mohl porozumět celé tragické události.

Další otázka měla přinést více jasnosti. Vše, co jsem zatím slyšel, mi dávalo jen málo smyslu. Možná, že i pozdní noční hodina zpomalila moje mozkové závity. Měl jsem za sebou náročný den a těšil jsem se do postele. Teď tu naslouchám zkroušenému příteli a nevím, jak mu mohu pomoci.

„Prosím tě, řekni mi, proč jsi na ni bral nůž?“ položil jsem další otázku. Žádná lepší mě momentálně nenapadala.

„Nedělala, co měla,“ zabědoval přítel, „ona ne...“ Měl jsem pocit, že z drátu vyšlo tiché zavzlykání. „Že někdo nedělá, co má, ještě není důvod brát na něj nůž,“ ujelo mi ostře. Hned jsem si ale uvědomil, že ostrými výčitkami příteli nepomohu.

„Víš, Jardo, já ale neměl nic jiného po ruce. Myslel jsem, že jí trochu pomůžu...“ blábolil přítel Jan. „Nožem? Pomůžeš?“ zase mi z úst vylítly výčitky. V duchu jsem

se proklínal. Takto s telefonním nešťastníkem nemohu mluvit. Když mu budu jeho čin vyčítat, nepomohu mu. Spíš vše zhorším. Ale jak staré přísloví říká: „Vyslovené slovo je jako vystřelený šíp. Nelze jej vzít zpět.“

Měl jsem strach, že přítel nečekaně ukončí náš telefonní rozhovor a nebyl jsem si jist, jak bude následně reagovat. Podle zoufalého tónu v jeho hlase jsem se musel obávat nejhoršího. Ale jak se mám zachovat? Nikdy v životě jsem nebyl postaven do podobné situace. Nikdy jsem nemusel naslouchat někomu, kdo se mi pokouší vysvětlit svůj hrozný čin. Jak reagovat? Jak mám nešťastníkovi odpovídat? Otázka „Jak se mám zachovat?“ visela hrozivě ve vzduchu.

Mám snad zavěsit a zavolat na policii? Nebo mám sednout do auta a jet k příteli anebo...ne. Vše jsem zvažoval, ale také ještě rychleji zavrhl. Snad nejrozumnější bude ještě chvíli naslouchat a pak teprve rozhodnout, co udělám.

„Hallllo, jsi tam ještě?“ poslal jsem pomocí telefonního aparátu další všeobecnou otázku.

„No jo,“ vrátilo mi temně sluchátko, „kde bych asi byl.“

„Kde je ta nešťastnice?“ zeptal jsem se znova. „No přece v kuchyni,“ odvětil mi zastřeně hlas z dálky. „A co

dělá?“ Co to melu. Chtěl jsem jen říct: „V jakém je stavu?“ a teď opět letí éterem moje hloupá otázka. „Teď už nedělá vůbec nic,“ přišla mi oznámit rychlá odpověď. Byl jsem rád, že přítel tak rychle odpověděl a ani na chvíli se nad mojí hloupou otázkou nezastavil. Bylo mi jasné, že když kamarád nešťastnici probodl, tak už asi v kuchyni netancuje.

Jan přece mluvil jen o jednom bodnutí. Určitě nebyl úkladný vrah a také jistě nejednal v afektu. Nějak mi vše nepasovalo. Zvědavost a snaha se dozvědět více mě zbavily všech zábran. Položil jsem otázku přímo k činu: „Honzo, co dělala ta nešťastnice, když si ji bodnul?“ Dlouho nepřicházela žádná odpověď. Můj ušní bubínek zachycoval jen tiché praskání ve sluchátku a já měl pocit, že jsem rýpl do čerstvé rány. Konečně přišla odpověď: „Co by dělala, zasyčela.“

Moc jsem nechápal. Nevím, jak reagují lidé, když je někdo bodne nožem. Snažil jsem si vybavit nějaký akční film, kde se to jen hemží bojovými scénami a kde si filmoví hrdinové klestí cestu pistolí a nožem.

Bohužel se mi nevybavila žádná scéna, kde by oběť úspěšného hrdiny nic neřekla, ale jen po zásahu zasyčela. Trochu jsem byl zmatený.

Další moje otázka již byla vyslovena pevným ale trochu nejistým hlasem: „Tak mi jen řekni, co měla podle tebe ta nešťastnice dělat?“ Odpověď mě ohromila: „Měla chladit.“

Nechápal jsem. „Co měla chladit?“ ptám se zmateně a nedůrazně.

„Chladit měla všechno,“ odpovídal zkroušený hlas. „Co všechno?“ teď jsem již trochu koktal já do telefonu. Chvilí bylo ticho jako v hrobě.

„No ona měla moc ledu,“ zahuhňal vysvětlení tichý hlas, „tak jsem vzal nůž a chtěl jí pomoci.“ Pozvolna mi začínalo svítat:

„Ruka ti ujela a ty jsi ji bodl...“ opakoval jsem nahlas pro moji maličkost. „Přesně tak to bylo,“ potvrdil mi zkroušený přítel na druhé straně spojení, „když jsem ji bodl, zasyčela a bylo po všem. Teď už

nechladí!“

Konečně jsem pochopil. Mrtvou nebyla žádná lidská osoba, ale chladnička v kuchyni přítele.

Značně se mi ulevilo.

Odešel jsem do kuchyně. Z ledničky jsem vytáhl lahvičku vychlazeného piva. Chutnalo báječně. Byl jsem rád, že moje lednička chladí a nesycí.

Jaroslav Čáp

***Vážení přátelé,
rádi bychom Vás informovali o možnosti zajištění
míst s volnou kapacitou v domě seniorů v okolí
Prahy, nacházejícím se v krásném prostředí.
AGENTUR PAZDERA 044 933 07 33,
email: info@pazdera.ch***

Nevěřte sympatickým neznámým

Minulé pondělí mě můj nadřízený vyslal na pracoviště integračního centra, které se nachází v odlehle oblasti centrálního Švýcarska, abych nabrala nové zkušenosti.

Pracovní náplň je velmi zajímavá, různorodá a kreativní. Pomáhám lidem s různými osudy zařadit se zpět do pracovního procesu. Jedná se o uchazeče s invalidním důchodem, žadatele o azyl nebo jen o lidi, kteří při hledání práce nemají štěstí z toho důvodu, že se neumí dobře prodat. Jedinou vadou na kráse této užitečné činnosti je to, že se zmiňované integrační středisko nachází v obci, kde ulice, ani hory nemají jména. Veřejná doprava tam jezdí jen v úterý a v dubnu, a ani to není jisté. Jako toto pondělí.

Čekala mě důležitá semestrální zkouška z IKA (Informatika, komunikace, administrativa) a já chtěla zazářit, neboť pro semestr máme většinou jen jeden pokus. Nesla jsem si 15 kg těžký batoh s učebnicemi a laptopem, hlásaje už zdaleka, že musím odejít včas, abych zkoušku stihla.

Celá zchvácená jsem doběhla na autobusovou zastávku v poslední chvíli,

ale autobus nejel. Nejel ani ten další. Zoufale jsem zaúkolovala Google, aby mi poradil kudy k nádraží, ale neměla jsem tušení, kde to vlastně jsem a mám pocit, že má poloha není ani zanesená v mapě. Tu se ke mně přitočil spolu se mnou čekající postarší pán a ujistil mě, že k nádraží je to jen kousek. Smutně jsem se něj zahleděla a on mi přislíbil, že mě k nádraží dovede, protože to v okolí dobře zná.

Ach, má bezbřehá naivita. Nicméně, nezbývalo mi nic jiného než mu důvěřovat. Obtěžkaná učebnicemi jsem za ním odevzdaně t'apkala k údajné zkratce. Asi po deseti minutách se před námi rozprostřela louka s vysokým plotem, ale kudy tudy žádná cestička. Opět jsem na něj vrhla tentokrát tázavý pohled a on jen rozhodně řekl: „Teď musíme přes plot.“ Hrklo ve mně, neboť jsem si nepředstavovala, že budu muset absolvovat gymnastické cvičení, ale nakonec mi nezbývalo než jej následovat, neboť mě tlačil čas. Dědoušek lezl první, já mu podala batoh a lezla za ním. Zatímco vitální stařeček přeletěl přes plot, jako šaolinský mnich, já zůstala viset obkročmo ve změti drátů nemožná slézt dolů. Nezaujatému pozorovateli by to mohlo připomínat zvrácené sadoma-

sochistické hrátky, když můj rozkrok pevně seděl na drátě a stařeček mě táhl za nohu dolů, abych už konečně spadla. A taky jsem po čase spadla. Jako hruška. Sotva jsem se trošku otřepala a očistila do bláta, podal mi průvodce těžký batoh. Ač se tvářil jako gentleman, učebnice se mu nosit nechtělo.

Rozhodně jsem přidala do kroku, protože jsem chtěla stihnout příští vlakový spoj, když jsem zezadu ucítila naléhavé ducnutí. Už jsem se chtěla otočit, že plotovému skokanovi střelím jednu výchovnou facku, ale kde ten už byl. Maširoval si to na konec louky k opačné straně plotu. Vystrašeně jsem se otočila, abych zjistila, který odvážlivec si dovoluje šmátrat na mé prostorné pozadí a úlekem jsem vyjekla. Za mnou stál beran, čelo

nachystané k dalšímu ducnutí. Jak já jsem pelášila! Ani Bolt by mě nepředběhnul.

Ohnivým sprintem jsem dorazila k opačné straně louky a tentokrát se i mně povedl šaolinský skok. Průvodce jen uznale hvízdnul arazil dál k nádraží. Možná ani nebylo velkým překvapením, že jsme šli úplně špatně. Místo slibovaných deseti minut jsme šli asi hodinu a já na zkoušku přišla samozřejmě pozdě.

Krom toho, že jsem neměla na úkoly dost času, byla jsem tak vystresovaná z předchozího zážitku, že jsem polovinu úkolů ani neudělala.

S nadějí jsem se otázala profesora, zda vezme v potaz, že jsem zkoušku nemohla udělat, protože mě pronásledoval beran. Mírně se uchechtnul a řekl: „Víte paní Velacká, to bohužel zohlednit nemůžu. Ale ujišťuji Vás, že originálnější výmluvu pro neschopnost jsem tady ještě neslyšel.“

Jak asi tušíte, dostala jsem tu nejhorší možnou známku. Budiž mi omluvou, že za to může ten beran.

Veronika Velacká

Výlet do paralelního světa

Když Jaroslava s Adamem nastoupili v Praze na Smíchově do autobusu, neměli tušení, co je čeká. Byl teplý, ale podivně zamlžený letní den a ti dva, kteří se po dlouhé době ocitli opět ve svém rodném městě, se rozjeli na návštěvu k přátelům do malé vsi na břehu Vltavy.

Jako v dřívějších letech dojeli tramvají na autobusové nádraží a dali se do hledání příslušného nástupiště. Chvilí jim trvalo, než ho našli – za ta léta jejich nepřítomnosti bylo samozřejmě všechno změněno - a když se nakonec doptali, měli štěstí: řidič právě startoval motor. Chtěli vědět, jsou-li správně; řidič si dal otázku zopakovat, hledal něco pod volantem a na podlaze, a pak je vyzval, aby rychle nastoupili. Peníze ať mu položí na pokladnu, lístky jim dá později, teď je nejvyšší čas, aby vyjel. Jaroslava se zeptala, jestli jim může sdělit, kde mají vystoupit. Řekl, že ano.

Autobus se dal do pohybu a brzy vyjel z města. Muž a žena se usadili do sedadel. Jaroslava se trochu zasnila a její myšlenky se točily kolem přátel a blízkého shledání. Tak dlouho se neviděli! Cesta ubíhala. Po nějaké chvíli její úvahy přerušil Adam.

Upozornil ji na to, že autobus zahnul směrem od řeky, a že tedy odbočil od cesty, kterou dříve k přátelům jezdívali. Zašeptala Adamovi do ucha, že se cesta určitě změnila, že za tu dobu je všechno jiné a postavilo se mnoho nového. Při tom šeptání upnula zrak na záda řidiče. Najednou jí připadal nějaký divný. Nevěděla však čím.

Ranní mlha zmizela, přestalo být dusné vlhko a bylo jen pořádné horko. Jaroslava se těšila, že už brzy dojedou a dopřejí si chladného nápoje a posezení ve stínu.

Zatím autobus šplhal na kopec. A přestože Adama před chvílí uklidňovala, stejně jako jemu se jí ten směr jízdy nelíbil, navíc měla dojem, že jedou už příliš dlouho. A autobus nikde nezastavoval, ani nikdo nechtěl vystupovat. Po další chvíli, která se oběma zdála dlouhá, autobus s cuknutím a zaskřípěním zastavil, řidič se k nim obrátil a řekl, že ti lidé, kteří si přáli sdělit, kdy mají vystoupit, jsou na místě.

Stáli na kopci uprostřed polí. Nikde ani známka života, nikde nikdo, ani dům, ani strom, jen pole a horké letní vedro. Jaroslava ze sebe vypravila,

Tady by vlak zastavil jen na znamení, jestli vůbec. Facebook

jestli jsou opravdu na místě jejich určení. Řidič řekl, že ano. Sejděte po cestě dolů, a jste ve vsi. Já tam s autobusem nemůžu sjet a zastávka je tady. Jaroslava se ohlédla po ostatních cestujících. Dívali se po nich se zjevným zájmem a zůstávali sedět na svých místech.

Jaroslava a Adam vystoupili. Autobus se rozjel a brzy ho nebylo vidět. Ti dva se vydali po cestě z kopce dolů, jak ukázal řidič, s očekáváním, že brzy uvidí řeku a u ní místo jejich cíle.

Horko se stupňovalo. Muž a žena, kteří už nebyli nejmladší, kráčeli v plném slunci dobrých dvacet minut, ale na krajině se nic nezměnilo, kolem jen pole, ani strom, žádná chalupa a ani živáčka.

Blížilo se poledne a oni neměli s sebou ani kapku vody, v domění, že brzy dojedou k přátelům.

Po neurčitě dlouhé chvíli se proti nim

vynořila nějaká žena s hráběmi. Oba se udivili, odkud se tu vzala, byli však šťastni, že konečně někoho potkávají a tak se zeptali, jak daleko je to ještě do jim známého místa. Ta osoba se na ně podívala nedůvěřivým pohledem a chtěla vědět, jak se sem dostali.

Autobusem? podivila se, ale tady žádný autobus nejezdí, a o té vsi, do které jdete, jsem nikdy neslyšela.

Oba nemohli údivem ani promluvit, pak se ale Adam otázal, jestli zde někde nablízku není aspoň nádraží. Nevrlé řekla, že tady je. Dejte se tou cestou vlevo do kopce, musíte projít malým lesíkem a hned za ním je vlaková stanice. Je to asi čtvrt hodiny.

Adam a Jaroslava vyšli tedy cestou, kterou jim ta žena ukázala a šli čtvrt hodiny a pak ještě jednou tolik, a dohadovali se o tom, proč by v tomto liduprázdnou měl zastavovat vlak. Už se chtěli vrátit, když došli k nějakému hájku. Zbaveni vedra, vydechli ulehčením a ve stínu stromků si sedli na chvíli na zem a mnuli si čelo, spánky a krk.

A když pak na konci hájku uviděli malou nádražní budku a vedle ní dům, na kterém rozeznali nápis "Restaurace", byli radostí celí bez sebe. Těšili se na chladné nápoje a případně i oběd. Avšak když přišli blíž, poznali, že dům je neobývaný. Okna sem tam proražená, někde

vlála pošpiněná záclonka, a vše zelo prázdnotou.

Zmalomyslněli došli ke stanici. Byla to jen malá budka, stanička, kde vlaky zastavují pouze na znamení. Na její stěně visel počmáraný a poloroztrhaný jízdní řád. Pokud to mohli rozeznat, jezdil zde nějaký vlak jen dvakrát denně. Trať nevedla na žádné místo, které znali. Slunce nemilosrdně pražilo.

Adam si prohlížel ten jízdní řád, a aby lépe viděl, nasadil si brýle. Díval se znovu a znovu a vrtěl hlavou. Pak se ohlédl po té "restauraci", znovu pohlédl na tu staniční budku a pak na Jaroslavu. Na to se dal do nehorázného smíchu. Smál se té nesmyslné situaci, té polorozbořené hospodě, tomu autobusu a těm vlakům, které nejezdí, a smál se své ženě, která zde stála na pokraji zoufalství. A ten jeho smích byl nakažlivý a Jaroslava se taky rozesmála, a tak se smáli oba a otřásali se smíchy až slzeli.

Tím uvolnili všechno napětí, které v sobě od rána nahromadili, a těmi slzami smíchu vyčistili všechny smutky, strachy a obavy, a klepáním bránice vyklepali všechno, co jim dělalo starosti. Když se konečně pořádně vysmáli, cítili se uklidnění a plni nové energie a síly k tomu, aby vykročili dále. Řeka musí být

dole, řekl Adam a ať jsme kde jsme, musíme k ní jednou dojít. Obrátili se tedy zpět, šli přes ten lesík a pak pořád dolů a neuhnuli z cesty, až najednou uviděli domky.

Konečně vesnice a lidi, řekli si plni radosti a dali se do ještě ráznějšího kroku. Tak došli na návěs. Zatím den pokročil. Adam s Jaroslavou se ptali se po nějakém autobusu, ale dověděli se, že ani zde žádný nejezdí. Už se ani nedivili. Brzy však končí práce v místní továrničce a pojedou pracovní auto s dělníky, řekl jim jeden místní obyvatel. Pojedou dolů k řece, zeptejte se, jestli vás vezmou s sebou.

Nastal večer. Jaroslava s Adamem se nakonec přece jen dostali, kam chtěli. Když se však setkali se svými přáteli, uviděli na jejich tvářích velký údiv. Prý je čekali předevečirem v poledne. Jaroslavě se rozklepala kolena. A dala se do vyprávění o tom, kam je autobus z Prahy zavezl, kde po celý den bloudili a s kým se setkali. Ani lístky z toho autobusu nemáme, zvolala, řidič nám je nedal! Nikdo nebyl schopen slova. Přátel je nakonec ujistili, že to znamená, že Jaroslava s Adamem byli na cestách plné dva dny. A ta krajina, kterou popisují, prý v jejich okolí nikde není.

Jejich záhadný zážitek se jim nikdy nepodařilo vysvětlit.

T. Goeseová

Nabízíme k prodeji výjimečný, rodinný dům v jižních Čechách, v Táboře.

Dispozice 6+1, zděná garáž a přístřešek na 2 auta. Velkoryse navržený interiér lze využít i jako dvougenerační bydlení nebo se zázemím pro firmu.

Dům s nádhernou a udržovanou zahradou se nachází v klidné lokalitě jen cca 1 hodinu autem či vlakem do Prahy, a cca 40 minut do Českých Budějovic.

Tato nemovitost představuje kvalitu udržitelného bydlení a trvalou hodnotu pro majitele.

INFO: realityhornak.cz/tabor-prodej-nadstandardniho-rodinneho-domu
+420725634493, EMAIL: i.tauslova@email.cz

Dr. iur. Julius Effenberger, švýcarský advokát (www.effenberger-law.ch)

mail: effenberger-law.ch / tel. +41 44 251 41 12 / +49 171 17 17 062 / fax +41 44 251 41 11

se sídly

Weinbergstrasse 73
CH 8006 Zürich
člen Curyšského a Švýcarského spolku advokátů

Stadtstrasse 9
D 79 104 Freiburg im Br.
člen Advokátní komory

Nekázanka 881/1
CZ 110 00 Praha
člen ČAK

komunikuje česky, německy, francouzsky, italsky, anglicky

Růžena Dusilová (Poděbrady 21.2.1924 – 12.4.2024)

Úspěšná sportovkyně, účastnice londýnské olympiády v roce 1948, medailistka z mistrovství světa a v neposlední řadě hrdá sokolka Růžena Dusilová zemřela v pátek 12. dubna. Necelé dva měsíce poté, co společně s obyvateli poděbradského domova pro seniory Luxor oslavila své 100. narozeniny. Oslavu životního jubilea přijímala Runka Dusilová oblečená do sokolského kroje s domovenkou Švýcarské župy v Bernu. Runka Dusilová na Sokol nejen vzpomínala, ale zjevně jím i stále žila. Na veřejnosti se Růžena Dusilová naposledy objevila 4. března 2024 (Zpravodaj 5/24).

Runka Dusilová pochází z Poděbrad, kde se její rodina po generace živila povoznictvím. Mladá Růžena se chodila dívat k Labi na tréninky kajakářů. V šestnácti letech si během cvičení v Sokole poranila meniskus. Všechno vypadalo, že se sportováním nejspíš bude konec, jenže právě tehdy si uvědomila, že pro pádlování není koleno ta nejdůležitější část těla. Když se v roce 1941 konaly v Poděbradech závody kajaků, propadla Růžena kouzlu tohoto sportu na celý život. Mezi vodáky byla jedinou dívkou, ale brala stejné tréninkové dávky jako kluci. Denně ujela 10 kilometrů a brzy zvládla techniku pádlování. V sedmácti letech jela svůj první závod a hned vyhrála. Pro budoucí uznávanou kajakářku se hodilo, že doma tužila svaly při jízdě s koňským povozem. Stala se dvanáctkrát mistryní republiky a 1947 se kvalifikovala na OH do Londýna. Tam Růžena v dramatickém finále v singlkajaku skončila pátá. Krátce po Olympiádě však probíhalo v Londýně ještě

mistrovství světa, kde Růžena s Martou Pavlisovou vyjely na deblkajaku na 500 metrů skvělé druhé místo a získaly stříbrnou medaili. Ještě dvakrát pak reprezentovala na mistrovstvích světa, ale to už byla vdaná za poděbradského lékaře Dobroslava Dusila. Později vystudovala obchodní akademii, v roce 1955 získala čestný titul Mistr sportu a začala pracovat v podniku Pramen. Ještě v roce 1958 závodila na MS v Praze, kde obsadila skvělé 8. místo. Po roce 1968 rodina emigrovala do Švýcarska, kde se Runka aktivně zapojila do sokolské jednoty Bern a cvičila na mnoha sletech po celé světě. Po roce 1989 se vrátila domů do Poděbrad.

My, starší sokolové, jsme znali sokolku Runku jako veselou a příjemnou společnici, která si ráda popovídala, ráda cvičila v jednotě Sokol Bern, cvičila na sletech, naposledy v roce 2006.

Čest její památce, byla to vzácná žena.

Eva Svobodová, sokol.ch (zkráceno)

Zaniká nájem nemovitosti v případě požáru?

Je možné, abyste jako pronajímatel vypověděl nájemní smlouvu v případě požáru? Situace: Dojde k požáru (nebo k jiné živelné katastrofě, každopádně se tak nestalo vinou pronajímatele ani nájemníka) a nemovitost je zcela zničena, přičemž je nájemce odkázán bydlet u příbuzných či přátel. Zároveň pronajímatel nemůže konkrétně říci, kdy by bylo možné nemovitost dále užívat.

Je možné odstoupit od nájemní smlouvy bez ukončení jejího trvání? V tomto případě zaniká nájemní smlouva automaticky. Tak to platí i za podmínek, kdy nemovitost zničení požárem nebo např. povodní je uvedena do původního stavu.

Potřebujete poradit v oblasti nájemního práva, spotřebitelského práva, občanského práva nebo v rámci obecného právního poradenství a pojišťovnictví ve Švýcarsku? Plánujete bydlet, pracovat nebo podnikat ve Švýcarsku?

Naše Treuhandbüro má zkušenosti ve všech oblastech občanského práva; nájemního práva, pracovního práva, rodinného práva, pojistného práva, dědického práva atd., jakož i v rámci podnikání a obchodního práva.

Tradičně, již po 41 let činnosti, zůstává platné, že všichni česky nebo slovensky mluvící lidé z celého světa, mají prvních 45 minut poradenství zdarma.

Rádi se budeme Vaším případem zabývat.

Volejte na tel.: 044 933 07 33.

AGENTUR PAZDERA, Treuhandbüro
Kreuzplatz 20, 8008 Zürich
E-mail: info@pazdera.ch
www.agenturpazdera.ch, www.pazdera.ch

IVO LEŠNER: doprava mezi Švýcarskem a Českem

- stěhování na švýcarské i české straně
- doprava nákladu do 2 tun a délky 5 m
- doprava předmětů, které se nevejdou do osobního auta nebo autobusu

S přepravovanými předměty mohou jet na místo určení i osoby

KONTAKT: +420 604 954363 (+ 41 79 384 75 56) doprava@ivolesner.cz

PŘEKLADY

čeština, němčina, ruština

Velká zkušenost a rychlé vyřízení konzulárních, právních a privátních dokumentů včetně úředního ověření, úřední překladatelka a tlumočnice u nejvyššího soudu v Curychu, registrovaná na Velvyslanectví ČR v Bernu.

Jaroslava Berger, Telefon 044'887 03 30
E-mail: jaroslavaberger@bluewin.ch
www.tschechisch-deutsch.ch

KALENDÁŘ

Kdy	Událost, kde	Info
16.6.2024	Župa Švýcarská Emmenbrücke Cvičíme na sletě - generálka v předevedení skladeb	L. Čarnecká, 079 21978 52 ludmila@dbservice.com www.sokol.ch
30.6.-5-7.2024	Všesokolský slet, Praha	www.sokol.ch
18.8.2024	Sjíždění Reussu	Jana Bachmann 079 889 16 19, jana@bachme.org
27.8. - 15.9.2024	Ahoj festival	info@ceskyklub.ch

Některá sdružení pořádají tolik akcí, že je nelze zde jednotlivě uvádět. Programy všech (i nečlenských) nám známých spolků a sdružení najdete na webových stránkách Svazu spolků pod záložkou Novinky: svaz-spolku.ch.

**Budou se u Vás konat zajímavé akce?
Sdělte nám je e-mailem či telefonicky (viz Impressum).
Děkujeme.**

Víte, že Zpravodaj...

- vychází nepřetržitě už od září 1968?
- je jediný časopis Čechů a Slováků ve Švýcarsku?
- tvoří z velké části jeho čtenářky a čtenáři?

I na vás závisí, bude-li Zpravodaj po 55letém životě dále existovat. Každý abonent znamená velkou podporu. Objednat si ho můžete na rok (11 vydání) za už **15 let stejnou cenu: pouhých CHF 55**. A v digitální formě dokonce ještě levněji.

Tištěný Zpravodaj si můžete objednat na webu Svazu spolků: www.svaz-spolku.ch pod štítkem Zpravodaj. Najdete tam i stejnou složenku s QR kódem, která je vytištěna v prosincovém, lednovém a únorovém vydání časopisu na str. 2.

Digitální vydání (v PDF) si můžete objednat u naší administrátorky zde: jarmila.schifferle@gmx.ch – to stojí **jen CHF 50**. Předplatitelé tištěného vydání ho dostanou na požádání na stejné adrese **zdarma**.

Chcete raději zaplatit bankovním převodem? I to je možné: veškeré potřebné údaje najdete níže.

Redakce Zpravodaje děkuje všem předplatitelům a zvláště těm, kteří velkoryse platí vyšší cenu než standardní předplatné.

JAK UHRADIT PŘEDPLATNÉ ZA ZPRAVODAJ A INZERÁTY?

Složenkou s QR kódem najdete na str. 2 nebo na webu www.svaz-spolku.ch.

Konto pro platby ve Švýcarsku a v cizině: PostKonto:
Verband SSCS, Zpravodaj - Presseorgan, 6006 Luzern
Kontonummer: 80-70357-1
IBAN: CH89 0900 0000 8007 0357 1
BIC: POFICHBEXXX

Konto pro platby v České republice: Poštovní spořitelna:
Název účtu: Pavlína Šenkýřová
Číslo účtu: 329585761/0300
IBAN: CZ0303000000000329585761

Impressum

Redakce:

Tomáš Mertl,

e-mail: zpravodaj@bluewin.ch

Tel.č.: +41(0)79 179 44 77

Adresa: adresa Svazu spolků (SSČS)

Tým spolupracovníků:

Helena Springinsfeld, Václav Günter,

Michala Rettegghieri

Čeští korektoři:

Helena Springinsfeld,

Tel.: +41(0)79 413 55 89,

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Ludmila Čarnecká

e-mail: info@svaz-spolku.ch

Administrace a Inzerce

(předplatné, změny adres, nové přihlášky na odběr, odhlášky, informace, inzerce):

Zpravodaj, Jarmila Schifferle,

Kirchweg 8, CH-5313 Klingnau,

Tel: +41(0)56 245 11 48,

e-mail: jarmila.schifferle@gmx.ch

Roční předplatné: ve Švýcarsku SFr 55.-, v Evropě (mimo Švýcarska) SFr 60.- nebo ekvivalent v domácí měně, **v zámoří (letecky) SFr 65.-**, nebo ekvivalent v domácí měně.

Zpravodaj jen online: Sfr 50.00 nebo ekvivalent v domácí měně.

Vydává: Svaz spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku (SSČS),

Verband der Vereine der Tschechen und

Slowaken in der Schweiz

c/o Michala Rettegghieri,

Winkelstrasse 4, 8187 Weiach

Webová stránka:

<http://www.svaz-spolku.ch>

Obálka: Písek, Kamenný most

Autor: VisitPisek.cz

Tisk: Gastropress

Facebook:

www.facebook.com/zpravodaj.ch/

Uzávěrka - redakční část a inzerce: vždy 5 pracovních dní před ukončením měsíce.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Pravidla pro zaslání Vašich příspěvků:

Uzávěrka přijímání příspěvků pro aktuální vydání je pět pracovních dní před ukončením měsíce!

Texty je možné zasílat emailem v běžném textovém formátu, nejlépe s českou či slovenskou diakritikou - word (.doc), textový formát (.txt), pages (pro iOS, Mac). Emailová adresa je uvedena v *Impressum*.

Fotografie přijímáme v elektronické podobě v rozlišení alespoň 300 dpi. Fotografie zasílejte vždy zvlášť, a to ve formátu JPEG, PNG nebo TIFF kvůli zachování jejich kvality pro tisk. Do textu pak můžete vložit poznámku informující o jejím umístění. Loga je možné přijmout také v .indd nebo PDF.

Každý příspěvek musí být podepsán jménem a příjmením autora. Jestliže si nepřejete uvést jméno pod článkem, prosím, informujte o tom redakci.

Pokud se jedná o citaci či přebrání článku jiného autora, je nutné uvést zdroj.

Je zakázáno opisovat a kopírovat články, resp. celé jejich části, či přebírat fotografie jiných autorů bez jejich souhlasu. Za takové příspěvky nese plnou zodpovědnost přispěvatel.

Redakce není povinna zveřejnit všechny zasláné příspěvky a je jen na jejím uvážení, které články budou publikovány.

V případě zamítnutí článku bude autor o této skutečnosti informován na svůj email. Redaktoři nejsou povinni své rozhodnutí zdůvodnit.

Za správnost a věcnost údajů v příspěvku odpovídá autor příspěvku, ne vydavatel Zpravodaje. Uvedené názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

Příspěvky musí respektovat zásady slušného chování, nesmí obsahovat vulgární urážky, pomluvy, osočování apod. Při nerespektování těchto pravidel, příspěvek nezveřejníme.

Všechny zasláné příspěvky posuzuje redakční rada, která si vyhrazuje právo na krácení a stylistickou a gramatickou úpravu. Zásadní úpravy provádí se souhlasem autora.

Zveřejnění příspěvku může vydavatel odsunout do některého z následujících vydání Zpravodaje zejména vzhledem k větší aktualitě jiných příspěvků.

Za zveřejněné příspěvky přispěvatelů není poskytován honorář.

TESTAMENT / DĚDICTVÍ

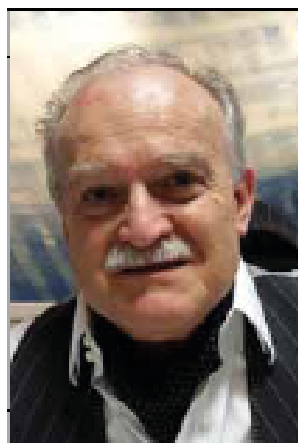
Máte co odkázat dědicům?

Máte majetek v CZ/SK?

Máte pouze dluhy?

Přesto/Proto je dobré získat další

informace, předejete komplikacím,
zablokování koutu stá.

– SEIT 1983 FÜR SIE:

DOMOVY PRO SENIORY

Máte zájem o zajištění a vyřízení?
Chcete je předem vidět?

Občtěte se s důvěrou na nás.

S radostí Vám oznamujeme, že je
obnovili smlouvu na přednostní u
seniorů v pražské rezidenci, díky
možnostmi Praha, Brno, Zlín.

**„NA KAŽDÝ PROBLÉM SE NAJDE ŘEŠENÍ A POKUD NE, TAK TO NĚBY
PROBLÉM.“**

**TRADIČNĚ, UŽ PO 37 LET ČINNOSTI, ZŮSTAVA PLATNÉ, ŽE VŠICHNI ČESKY NEBO SLOVEN
MLUVÍCÍ LIDÉ Z CELÉHO SVĚTA, MAJÍ PRVNÍCH 45 MINUT PORADENSTVÍ ZDARMA.**

JSME TU PRO VÁS:

SLUŽBY CH/CZ/SK

- pojišťovnictví a právní poradenství
- obchodní, finanční poradenství
- řízení nákup a prodej firem,
holdingů, stá.
- taschova závěti a jiných listin
- nákup, prodej, pronájem nemovitosti
- investiční činnost
- analýza podniků, společností
- vhodnost propojení firem
- předmanželské smlouvy
- rozvody, alimenty

VERMITTLUNG VON IMMOBILIEN

UND HANDEL MIT IMMOBILIEN

VERSICHERUNGSBERATUNG

UNTERNEHMENSBERATUNG

RECHTSBERATUNG

FINANZBERATUNG

TRUHANDLÖRO

CH/CZ/SK

JSME TU PRO VÁS: SLUŽBY C

- správcovství majetku, firem
- vyřízení pohledávek, zápočty
- regulace dlhového hospodářství
- vyřízení starobních důchodů
- daně
- účetnictví
- zajištění formalit při vývozu a c
- pracovní poměr ve CH
- cizinecké zletitostní
- vystěbování ze CH do jiných st
- překlady

AGENTUR PÄZDNERA

Komplex 20

CH – 8008 Znojmo

Tel: +41 44 533 87 33

www.pazdnera.ch

info@pazdnera.ch

www.agenturpazdnera.cz

XVII. VŠESOKOLSKÝ SLET 30/6—5/7/2024 PRAHA

SPONZOR PRŮBĚHU SLETŮ

ČESKÝ PENNY

ČESKÁ
TELEKOMUNIKACE

SPONZOR SLETŮ

NAKUPUJTE VĚŠKOVSKÝ SLET

Č Česká televize

domik.cz

SLET2024.CZ